

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to contents should be addressed to

REV. H. HOEKSEMA

1139 Franklin St., S. E.
Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos.

Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P. De Boer, Rev. M. Gritters, Rev. B. Kok, Rev. C. Hanko, Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman, Rev. H. Veldman, Rev. A. Petter, Rev. J. Vander Breggen.

Communications relative to subscription should be addressed to

MR. R. SCHAAFSMA

1101 Hazen Street, S. W.
Grand Rapids, Mich.

Entered as Second Class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Vol. XVII, No. 13.

APRIL 1, 1941

SUBSCRIPTION PRICE \$2.50

Meditatie

Met De Misdadigers Gerekend

Want Ik zeg u, dat nog dit, hetwelk van Mij geschreven is, moet volbracht worden, namelijk: En Hij is met de misdadigers gerekend. Want ook de dingen, die van Mij geschreven zijn, hebben een einde.

Luk. 22:27.

En de Schrift is vervuld geworden, die daar zegt: En Hij is met de misdadigers gerekend.

Mark. 15:28.

... en met de overtreders is gesteld geweest. ...

Jes. 53:12.

En de Schrift is vervuld geworden!

Vol geworden; tot den rand toe vol; er kon geen druppel, ook niet van dit lijden, ook niet van dezen gruwel, dat men den rechtvaardige met de misdadigers rekende, meer bij.

Zoo toch is de bedoeling van dit woord der Schrift.

Het beteekent niet maar, dat ergens in het Oude Testament stond, dat Christus met de misdadigers zou worden gerekend, dat dit woord der Schrift waar moest worden gemaakt, en dat het op een gegeven moment plotseling werd gerealiseerd. Doch het wil zeggen, dat de Schrift een mate is, een mate van lijden en ellende door de rechtvaardigen geleden, een mate van worstelingen door de heiligen doorworsteld, een mate van geloof en volharding en lijdzaamheid, van zekere verwachting en blijmoedige hope door de helden des geloofs betoond; een mate van overwinning door de strijders voor de zaak des Heeren behaald, een mate van heerlijkheid, waarmede de Kerke Gods wordt bekleed en haar strijd wordt bekroond; een mate ook van gruwel en ongerechtigheid, die door de ongerechte wereld wordt vervuld; en dat die mate wel de eeuwen door gevuld werd, ook in de oude bedeeeling, doch dat ze niet vol werd eer de Christus Gods gekomen was in het

vleesch, had gesproken en gewerkt, geworsteld en geleden, was gestorven en begraven, opgewekt en verheerlijkt aan de rechterhand des Vaders. . . .

Toen was heel de Schrift vol!

En die Schrift heeft verschillende zijden, kan worden onderscheiden in verschillende "Schriften", die ieder op hun beurt vervuld moeten worden.

Want het leven is veelzijdig. En de natuur des menschen is veelzijdig. En daarom is het lijden, dat hij doorstaan kan veelzijdig. En daarom is de gruwel van ongerechtigheid, die hij bedrijven kan ook veelzijdig, zoo veelzijdig als zijn bestaan, zijn gaven en krachten en talenten, zoo veelzijdig als zijn leven in betrekking tot God en menschen. Met lichaam en ziel, met oog en oor en mond en hand en voet, met verstand en wil en hart; met vrouw en kind en broeder en zuster, in staat en maatschappij en kerk,—overal en altijd en met geheel zijn bestaan bedrijft hij onrecht. Zijn goddeloos hart breekt uit naar alle zijden in dwaasheid en afgoderij, in gevloek en godlastering, in geraas en getier, in haat en nijd, in leugen en bedrog, in moord en verwoesting, in verraad en bondsbreuk, in vuilheid en schandelijkheden. En het motief van al dat goddeloos gedoe is altijd haat tegen God. En het mikpunt van al deze haats-openbaring is in den grond der zaak altijd de Allerhoogste. . . .

En dit alles moet naar alle zijden uitbreken, tot het uiterste toe!

En van al die versmading, haat, nijd, verguizing, verraad, verwoesting en vernieling moet Hij, de Christus, de Zoon Gods in het vleesch, Die geen zonde gekend heeft, Die in alles ons gelijk werd doch zonder zonde, het middenpunt worden, zoodat Hij den gruwel der vijandschap tegen God in Zijn vleesch ervaart, om dan, in het volle bewustzijn van de zondigheid der zonde, neder te dalen in de diepte der hel en daar in gewillige gehoorzaamheid Gods oordeel te dragen ten einde toe.

Vandaar, dat er vele "Schriften" zijn, die alle in Christus haar vervulling hebben.

Sommige er van waren reeds vervuld.

Andere stonden, op het oogenblik, waarop de tekst

uit Lukas ons plaatst, en waarin Jezus er van spreekt, dat Hij ook nog met de misdadigers gerekend moest worden, op het punt om vervuld te worden.

Een korte wijle tevoren had de Heiland er van gesproken, dat Hij wist, wie Hij verkoren had, dat Hij geen fout gemaakt had, toen Hij ook den verrader onder Zijne discipelen gesteld had; maar dat Hij dit gedaan had, opdat ook die Schrift vervuld zou worden, die er van sprak, dat Zijn intieme vriend, die met Hem brood at, zijne verzenen tegen Hem had opgeheven. En Judas, was, in dien donkersten aller nachten reeds heen gegaan, door den Heiland weg gezonden om haastelijk te doen, hetgeen hij deed, opdat ook die Schrift vervuld mocht worden. . . . En daarna had de Heiland gesproken van een nog andere Schrift.

't Was, toen Hij op het punt stond met Zijne jongeren de paaschzaal te verlaten, om zich naar den hof der olijven te begeven.

Hij had Zijne jongeren er op gewezen, dat ernstige dingen stonden te gebeuren. De tijden waren veranderd. Donkere wolken hadden zich boven hunne hoofden samengepakt. Er was een tijd geweest, nog niet zoo heel lang geleden, dat de Meester hen had uitgezonden zonder buidel en zonder male en zonder schoenen, omdat immers de arbeider zijn loon waardig was. En het had hun, volgens hun eigen getuigenis toen, aan niets ontbroken. Dat kon toen. De menschen hadden de verkondigers van het evangelie van het Koninkrijk der hemelen goed ontvangen en verzorgd van het noodige. Doch thans zou dat niet meer kunnen. Die thans een buidel had of male, zou hem moeten nemen, en die geen had, zou beter doen met zijn kleed te verkoopen en een zwaard te koopen. Zoo waren de toestanden thans. . . .

Want immers, die Schrift, die zeide: Hij is met de misdadigers gerekend, moest vervuld worden.

De dingen, die van Hem geschreven waren, of liever "die Hem betroffen", hadden immers een einde, een *telos*, een doeleinde, waarop alles moest uitloopen. Wat geschreven was, kon niet altijd blijven doorgaan. Niet altijd kon de rechtvaardige met de misdadigers gerekend worden. Noch ook kon deze openbaring van ongerechtigheid ophouden, totdat ze tot het uiterste toe als ongerechtigheid aan het licht was getreden. Ze had een doeleinde, naar Gods raad. Ook naar de Schriften. En dat doeleinde werd in Hem bereikt. . . .

Daarom moest de Schrift worden vervuld!

Ook die "Schrift". En enkele uren later is ook die "Schrift vervuld geworden".

't Was negen uur in den voormiddag van den vijftienden Nisan in het drie en dertigste onzer jaartelling.

Men had met nagelen en hamers den Zoon Gods aan het smadelijke vloekhout gehecht. Met forschen hamerslag had men handen en voeten van den Zoon des menschen doorboord. En de leiders des volks zagen het aan zonder mededoogen. En de schare zag het aan zonder protest. En de duivel zag het aan,

grijnslachend met beving. En de zon vanuit den nog helderden hemel zag het aan. En God uit den hoogen zag het aan, lankmoedig. . . . En men had het kruis des Rechtvaardigen op Golgotha geplant. . . .

Midden tusschen de moordenaren!

En toen sprak God in den hemel, de Vader tot den Zoon in den Geest: "de *telos* is bereikt: Gij zijt met de misdadigers gerekend".

En de Schrift is vervuld geworden!

Toen, die bepaalde derde ure. . . .

Toen is de Schrift vervuld geworden. Toen was het genoeg. Toen was het uiterste ook van deze Schrift bereikt. Toen was de mate aan den rand toe vol.

Niet eerder. . .

O, het lijden, dat op Christus komen zou, ook deze bepaalde phase van het lijden, het gerekend worden met de misdadigers, was reeds veel eerder begonnen. Altijd had men den rechtvaardige, en dat is immers alleen hij, in wien de Christus tot openbaring komt, met de misdadigers gerekend.

Met de misdadigers gerekend worden veronderstelt immers, dat de aldus gerekende niet bij de misdadigers behoort. Hij is rechtvaardig. Hij deed geen kwaad. Geen goddeloos schelmstuk bedreef hij. Geen bedrog werd in zijn mond gevonden. Hij schold niet, hij lasterde niet, hij pleegde geen bedrog, geen verraad, geen moord. Integendeel, zijn wandel onder de menschen was oprecht. Hij deed wel. Hij sprak de waarheid. Hij zocht het goede. Hij vertegenwoordigde Gods zaak in de wereld. Zijn naam is zonder smet.

Maar men rekent hem met de misdadigers!

Men tracht hem in de publieke opinie voor te stellen als een misdadiger. Men deelt hem in bij de categorie van de overtreders. Men lastert en scheldt. Men bevlekt zijn goeden naam. Men getuigt tegen hem. Liegende spreekt men allerlei kwaad tegen hem. Men bezweert het voor de bevoegde autoriteiten, dat hij een boosdoener, een godslasteraar, een schelm, een gevaarlijk mensch, een dief, moordenaar, landverrader is, een mensch, die geen plaats moest hebben in de vrije maatschappij van de fatsoenlijke wereld. Men stelt hem als een misdadiger terecht, men veroordeelt hem als een overtreder, men behandelt hem overeenkomstig dit vonnis, gunt hem geen plaats in de wereld, vervolgt hem, jaagt hem in holen en spelonken, berooft hem van vrijheid en leven. . . .

Met de misdadigers gerekend!

Bang lijden! Gruwelijk misdrijf!

En, ach! dat had de wereld reeds lang gedaan met de rechtvaardigen, met Christus, lang voor die vreese-lijk derde ure van den vijftienden Nisan in den jare drie en dertig! 't Was reeds begonnen, zoodra Kain zich ergerde aan Christus' licht uitstralend van zijn broeder Abel, en hem dood sloeg. 't Moet wel zoo geweest zijn de eeuwen door in de donkere en bange peri-

ode vóór den vloed, toen er reuzen op de aarde waren, brallende tirannen als Lamech, toen de aarde vervuld werd met wrevel, en men uitzag naar een Noach, een rustaanbrenger. 't Was zoo ten tijde van Israel in Egypte, toen Farao Gods volk verdrukte als gevaarlijk voor den Staat, en hun kinderen bij de geboorte trachtte te smoren. 't Was zoo met Israel in Kanaän, de eeuwen door. Nooit werd een volk gehaat, gesmaad, gestriemd, als dat volk. 't Was, binnen den kring van dat volk, zoo met het overblijfsel naar de verkiezing der genade, met de profeten, de gezanten Gods. Altijd en overal had men den Knecht des Heeren, waarvan sprake is in dat wonderlijke drie en vijftigste hoofdstuk van Jesaja's profetie, Israel, het overblijfsel, de profeten, den Christus, belasterd, bedreigd, veroordeeld, verjaagd, vervolgd, gedood. Daardoor komt het, dat psalm op psalm er over klaagt, dat de zangers met de misdadigers gerekend werden. . . .

Maar, ofschoon men altijd bezig was ook die "Schrift" te vullen, vol werd ze niet tot die derde ure!

Immers de uiterst Rechtvaardige Zelf was nog niet gekomen! Ach, men kon bij die vroegere rechtvaardigen, die aan Hem vooraf gingen, nog wel iets vinden, op grond waarvan men met een schijn van recht hen kon indeelen bij de misdadigers. Was David niet een hoereerder, een moordenaar? Was het niet waar, dat de allerheiligsten dezer rechtvaardigen nog maar een klein beginsel dezer gehoorzaamheid hadden? Hoe gemakkelijk dan, om in hun leven een vlek te vinden, die vergroot en verdonkerd kon worden, tot het scheen, alsof er wel grond was voor de indeeling van hem bij de klasse van overtreders!

Neen, het uiterste van dezen gruwel kon in hen niet worden bereikt. Het bitterste van dit lijden kon door hen niet worden gesmaakt. Maar de volmaakt Rechtvaardige kwam, God in het vleesch!

Aan Hem, ook al was Hij gekomen in de gelijkheid des zondigen vleesches, was vlek noch rimpel. Hij kende geen zonde. In Zijn mond werd geen bedrog gevonden, ook niet in het midden eener wereld, die altijd bedroog. Hij schold niet, ook niet temidden van eene wereld, die Hem altijd schold. Hij ging het land door goed doende. Hij genas de zieken, Hij voedde de hongerigen, Hij wierp de duivelen uit, Hij deed de kreupelen wandelen, Hij reinigde de melaatschen, Hij wekte de dooden op, Hij sprak woorden des eeuwigen levens, den armen het evangelie verkondigend. Wat van Hem uitstraalde was licht, het zuiverste licht!

En toen begon deze "Schrift" snel op te vullen: Hij is met de overtreders gesteld geweest!

Aanstonds begon men te lasteren, te schelden: Hij verleidt de schare; Hij lastert God; Hij werpt de duivelen uit door den overste der duivelen!

Spoedig reeds begon men hem te weerstaan, te bedreigen, pogingen aan te wenden om Hem uit den weg te ruimen. Maar nog was de Schrift niet vervuld.

En toen kwam Zijne "ure". En wel bedoelde men Hem in die ure heimelijk en met list te vangen en te vermoorden. Doch zoo mocht het niet. Het moest tot het uiterste openbaar worden, dat men Hem met de misdadigers bedoelde te rekenen. Men nam Hem gevangen, tegen Hem komende met zwaarden en stokken, als tegen een gevaarlijk mensch. Men stelde Hem terecht. Men zocht valsche getuigen. Men schold, men spooog, men sloeg, men spotte. Men sprak het uit, dat Hij des doods schuldig was. . . .

Is 't nu genoeg?

Zal men hem in de donkerte van den nacht nu maar buiten de stad voeren, om Hem in besloten kring te steenigen?

Neen, 't moet tot het uiterste toe geschieden!

Ook voor de "wereld" moet Hij terecht gesteld worden. En die wereld moet het uitspreken, dat Hij de Rechtvaardige is: ik vind geen schuld in Hem! En ook die wereld moet Hem verguizen, smaden, slaan, striemen met den geesels, de doornenkroon op Zijn slapen drukken. . . .

It 't nu genoeg? Is de "Schrift" tevreden?

Nog niet vervuld! Kruis Hem! Geef ons Barabas! Weg met dezen!

En naar het kruis gaat het! Het verfoeide kruis, het kruis der misdadigers, der meest verachte misdadigers. Men spant Hem op het kruis, men hamert de nagelen door handen en voeten. Men richt het vloekhout op. . . .

Maar neen, ook zoo is het nog niet volkomen duidelijk. En met Hem twee moordenaren, en. . . . Jesus is in het midden!

't Is genoeg! Het uiterste is bereikt. De volmaakt Rechtvaardige is met de goddelooste misdadigers gerekend! En de Schrift is vervuld geworden!

't Kon niet anders!

Want God had, voor de grondlegging der wereld, Hem aan de spitse der overtreders gesteld!

De uitverkorene, door God tot het eeuwige leven verordeneerde, door Hem in Christus beminde overtreders, maar dan toch der overtreders. God wilde Hem met de misdadigers, God wilde de misdadigers in Hem, rekenen!

Zoo toch hadden die misdadigers met God gedaan, o, verfoeilijke gruwel! God had men voor een leugenaar geschilderd: "gij zult niet sterven. . . . God weet, dat ten dage dat gij daarvan eet, gij als Hem zult zijn!"

Die zonde moest openbaar, ten volle openbaar worden! De smaad van dien gruwel moest Hij, die aan de spitse der misdadigers stond in de ure des oordeels, diep gevoelen!

En dan naar de diepte, om Gods toorn te dragen.

Van die derde ure tot de negende ure toe. Ten einde toe. . . .

Dan is 't volbracht!

H. H.

Editorials

Een Kerkelijk Blad En Het Geweten

Hierover schrijft Ds. Zwier in *De Wachter* van 11 Maart, l.l.

Hij las, wat de *Missionary Monthly* had aangehaald uit mijn eenigszins ironische beschrijving van karakter en doel van een kerkelijk blad, en waarin ik de gedachte uitsprak, dat een kerkelijk blad altijd moet schrijven, wat in overeenstemming is met het standpunt van eigen kerk, en de roeping heeft vooral om de rust der kerken te bewaren.

En wat ik aldus schreef over zulk een blad, past Ds. Zwier nu toe op de schrijvers voor kerkelijke bladen, en, in laatster instantie, op zichzelf.

Hij meent, dat ik een oordeel mij aanmatigde over het geweten en het hart van kerkelijke bladen redakteurs. Hij past zijn "gebrekkige menselijke logica" toe op mijn stukje, en komt tot de slotsom, dat ik ongeveer de volgende gedachte zou hebben geopperd: "een kerkelijk blad redakteur moet altijd schrijven in overeenstemming met het standpunt van eigen kerk, of dit goed of verkeerd is; ergo, hij moet soms zijn geweten verkrachten, om toch maar eigen kerkje te verdedigen."

Maar het gebrekkige van zijn logica, of het feit, dat hij juist bezig was om over het geweten te schrijven, speelde hem parten.

Ik wil heelemaal niet beweren, dat een redakteur van een kerkelijk blad, die immers ook een mensch is, niet zonder zich er nu bepaald van bewust te zijn zoo onder den indruk kan werken van het feit, dat hij voor een kerkelijk blad schrijft, dat hij *nolens volens* soms dingen schrijft, die hij niet zou schrijven, indien hij geheel uit vrije beweging en zonder restricties schreef.

Maar wel beweer ik hier, dat hetgeen Ds. Zwier uit mijn opmerkingen concludeert, als zou ik daarin over redakteurs-harten, met name over het hart van Ds. Zwier geoordeeld hebben, daaruit heelemaal niet volgt. Zeker heb ik het niet gezegd. Ik had het over kerkelijke bladen als zoodanig. Ik beschouw een kerkblad als een geïnstitueerd iets, dat, indien het goed loopt en werkt, eenvoudig eigen kerk dient. Een oordeel over gewetens van de redakteurs houdt dit niet in.

Dat Ds. Zwier's opmerkingen niets te maken hebben met de mijne kan ik gemakkelijk aantonen.

Een kerkelijk blad, heb ik geschreven, dient de kerk, verdedigt het standpunt der kerk, gereformeerd of niet; bewaart de rust der kerken. Hoe kan het dat doen? Door van de schrijvers te eischen, dat ze hun geweten verkrachten? Neen, dat behoeft niet. Dat kan wel anders. De Synode benoemt de redakteurs.

De Synode benoemt ook de publicatie commissie, die toezicht houdt op het blad. De Synode benoemt daarvoor "getrouwe zonen" der kerk, d.w.z. zulke zonen, waarvan ze op goede gronden verwachten kan, dat ze in 't gareel der "kerk" gaarne loopen. Voor andere schrijvers wordt het blad gesloten. Natuurlijk kan het wel eens gebeuren, dat een Synode zich in de keuze van een persoon vergist, maar dan wordt de fout wel door een volgende Synode hersteld. En door den regel loopt de zaak op deze wijze wel geregeld door.

Ge zegt misschien: ja, maar met die beschrijving van personen, die gaarne in 't gareel der kerk loopen, bedoelt ge dan toch zulke mannen, die niet aarzelen, om hun geweten te verkrachten ten einde de "kerk" niet te bestrijden.

Toch niet.

Ik bedoel daarmee in de eerste plaats mensen, die een aardig goed vermogen hebben om zich toe te eigenen, wat de "kerk" hen leert, maar niet veel zelfstandige denkkraft. Zulke mannen hebt ge veel, ook onder de predikanten. Zulke mannen steunen geheel op de "kerk". Als de Synode iets besluit, kunnen ze zulke besluiten wel eenigszins verwerken; ze kunnen de kerk soms ook heel aardig dienen door het standpunt der kerk voor het volk op populaire wijze uiteen te zetten, en te verdedigen. Maar zelfstandig denken doen ze niet. Ze denken er niet aan, om zich tegenover een standpunt door de kerk ingenomen te plaatsen. Zulke mannen zijn goud waard voor een kerkelijk blad. Maar om de kerkelijke rust te bewaren behoeven ze zeker hun geweten niet te verkrachten.

Dan hebt ge ook mannen, die eigenlijk een kerkelijk geweten hebben, zoo ongeveer als de vroegere Scholastieken en de tegenwoordige Roomschen. Ze onderwerpen zich blindelings aan de "kerk". De "kerk", en dat is in den hoogsten zin des woords de Synode, beslist eenvoudig voor hen alles. De "kerk" verklaart de Schrift, en als de "kerk" gesproken heeft, dan is dat het einde van alle tegenspraak. Zulke mensen verschillen van de eerstgenoemde klasse daarin, dat ze wel het vermogen kunnen hebben, om zelfstandig de uitspraken der "kerk" te beoordeelen, maar hun consciëntie is zóó kerkelijk, dat ze daar schier nimmer aan denken. Ze hebben een kerkelijk geweten. En als zulke mannen gevonden worden onder de "leiders", dan zijn ze het hout, waaruit men zeer geschikte kerkelijke-bladen-redakteurs snijdt. Ook zulke mannen behoeven niet hun geweten te verkrachten, om te schrijven wat in overeenstemming is met de uitspraken der "kerk".

Daarbij komt, dat ge ook veel mensen hebt, die een "groote-mannen-geweten" hebben. In Nederland hadden vele gereformeerden nog niet zoolang geleden een "Kuyper-geweten". En hier openbaarde men soms ook dezelfde tendenz. Dat wil zeggen, men deed in alle eerlijkheid en zonder het zoo te willen aan mensch-

vergoding. En als dan zulk een groot man ook tamelijk algemeen door de "kerk" erkend wordt, dan vinden zulke mannen met een "groote-mannen-geweten" niet zelden een plaats in de redactie van een kerkelijk blad. Dit kan natuurlijk minder goed werken. Soms worden zulke mannen juist oorzaak van onrust in de "kerk", vooral als de groote man, die gevolgd wordt, in dezelfde kerk ook tegenstanders vindt. Maar in elk geval is het wel te verstaan, dat zulke mannen hun geweten niet verkrachten, als ze alles veroordeelen, wat ingaat tegen de *dicta* van hun grooten man.

Ds. Zwier zal nu moeten toestemmen, dat zijn gebrekkige menschenlijke logica hem parten speelde, toen hij uit mijn schrijven opmaakte, dat ik de harten, de motieven beoordeelde in mijn causerie over een kerkelijk blad.

Overigens heeft het bekende woord, dat niemand over motieven mag oordeelen, toch ook zijn grenzen. Want dit is ook waar: aan de vruchten kent men den boom. Als iemand een schijnbaar goed werk verricht, dan heeft niemand het recht hem kwade motieven toe te dichten. Maar doet iemand een kwaad werk, dan is het heelemaal geen ongeoorloofd oordeelen over motieven, wanneer men dit aan verkeerde drangreden toeschrijft.

Om een voorbeeld te noemen

Ds. Zwier schrijft:

"Wilde ik hem (mij, H.H.) met gelijke munt betalen (maar dat mag niet) dan zou ik van hem precies hetzelfde kunnen zeggen. (Alsof ik ook maar één woord van Ds. Zwier gezegd heb, H. H.), Ik zou kunnen beweren, dat hij, om zijn eigen Protestantsche Gereformeerde kerkmensen zoo'n beetje bij elkaar te houden, hen op de mouw wil spelden, dat die leerders van de Christelijke Gereformeerde kerken toch zulke goddelooze mensen zijn, die eigenlijk wel beter weten, maar bij hun verdediging van de 'Drie Punten' hun geweten in slaap wiegen en, om de rust der kerken te bewaren, in het slaafsch gareel van de Synode loopen. Voor dat vermoeden zou ik evenveel grond hebben, als hij meent te hebben voor zijn vermoeden omtrent ons. Maar—dat oordeel over zijn hart komt mij niet toe. Daarom zal ik me daarvan onthouden en, meer broederlijk, uitspreken, dat ik niet wil twijfelen aan zijn oprechtheid, wanneer hij de uitspraken onzer Synode van 1924 bestrijdt."

Tot zoover Ds. Zwier. En hierop zou ik natuurlijk moeten antwoorden: "in dank aangenomen, Zwier; ik geloof gaarne, dat ge in alle broederlijkheid alzo oordeelt over mij".

Maar stel nu eens (let wel, ik veronderstel maar), dat ik kon bewijzen, dat diezelfde Ds. Zwier, die zoo broederlijk over mij oordeelt in het publiek, achter mijn rug precies schrijft, wat hij hier zegt niet te willen schrijven: "Ds. Hoeksema weet wel beter, maar hij schrijft maar om zijn kerkje bij elkaar te houden";

en ik zou dan zeggen: "wat is die Zwier toch een valsche vent!" zou ik dan op ongeoorloofde wijze over motieven oordeelen? Immers neen! Uit de vrucht kent men den boom.

Nog eens zij het gezegd: ik noem dit laatste maar bij wijze van veronderstelling. Wil Ds. Zwier graag weten of ik die veronderstelling ook als feit zou kunnen noemen, dan vrage hij mij er maar om.

En zoo moet Ds. Zwier ook niet van mij vergen, dat ik mij onthouden zal van te oordeelen over de motieven van velen, die een werkzaam aandeel hadden in onze uitwerping in 1924.

Wat overigens een kerkelijk blad betreft, de broeders moeten wel voor de aandacht houden, dat ik slechts mijn *persoonlijke* reden opgaf, waarom *ik* niet wil meewerken aan zulk een instituut.

Ik stem natuurlijk gaarne toe, dat ook een vrij blad veel kwaad kan stichten; zoowel als ik toestem, dat onder normale omstandigheden een kerkelijk blad veel stichtelijke lectuur kan leveren.

Maar als het op reformeeren aankomt, dan moet ge het van een kerkelijk blad niet verwachten.

Bovendien, vergeet niet, dat een vrij blad tenslotte slechts de persoonlijke opinie van de redactie weergeeft, terwijl op den inhoud van een kerkelijk blad altijd reeds den officieelen stempel der "kerk" gedrukt is.

Waar behoort eigenlijk een kerkelijk blad? Is het ambtelijk werk om een blad uit te geven? Valt het onder het leerambt? Dan draagt zulk een blad een ambtelijk stempel en is zijn inhoud eigenlijk prediking des Woords. Maar dan is dit ambtelijk stempel de stempel der hiërarchie, want niet de kerkeraad, maar de Synode alleen beheerscht het kerkelijk blad. Maar daarom kan dan ook zulk een blad nooit dienen, om eene reformatie der kerken te bewerkstelligen.

Of heeft een kerkelijke blad geen ambtelijke bevoegdheid?

Misschien zal men moeilijk de ambtelijke waardigheid van een kerkelijk blad kunnen handhaven. Het valt niet gemakkelijk in te zien, hoe doods- en huwelijksberichten, verslagen van vrouwenverenigingen en advertenties van Hekman's koekjes onder de ambtelijke bediening des Woords kunnen worden gerangschikt.

Maar indien het dan geen ambtelijk werk is om een blad uit te geven, wat heeft een kerk er dan mee te maken?

Heeft de kerk nog een andere macht en opdracht, dan om Gods Woord te prediken, de Sacramenten te bedienen, de tucht te oefenen en den armen handreiking te doen?

Ik meen van niet.

H. H.

Het Gezag Der Kerk

Dat Christus boven beide staat, de sleutelmacht der Kerk en de zwaardmacht van den Staat, zal wel door niemand in twijfel kunnen worden getrokken. Hij is het Hoofd boven alle dingen in de gemeente, Ef. 1:22, de Koning Zijner Kerk, Die haar regeert door Zijn Woord en Geest, ook als Hij dat doet door de ambten. Hij Zelf oefent de sleutelmacht uit. Indien Hij dit niet doet, is er slechts eene menschelijke handeling, zonder beteekenis en zonder macht, wanneer de Kerk op aarde de sleutelen van het koninkrijk der hemelen toepast. Hoe zou anders ook in den hemel gebonden of ook ontbonden kunnen zijn, wat de door de apostelen, en op hun voetspoor de Kerk op aarde bindt of ontbindt? En Christus staat ook boven de zwaardmacht der overheid, en deze is aan Hem onderworpen. Hij is immers de Koning der koningen en de Heer der heeren, de Overste van de koningen der aarde. In Zijn naam moet alle knie zich buigen, en alle tong moet belijden, dat Christus de Heere is tot heerlijkheid Gods des Vaders. Alle macht, alle autoriteit en kracht, in hemel en op aarde is Hem gegeven. Het kan dus in het licht der Schrift niet aan twijfel onderhevig zijn, dat beide, sleutel en zwaard, staan onder de heerschappij van Christus.

Dit wil echter geenszins zeggen, dat de Staat als zoodanig nu ook in het rijk der genade is opgenomen, dat de Staat uit de genade opkomt, dat Christus door Zijn Geest en genade ook in den Staat regeert, en dat Hij ook door middel van den Staat den menschen de gerechtigheid van het koninkrijk der hemelen leert, zooals Ds. De Graaf het voorstelt. Reeds het feit, dat God de overheid het zwaard in handen heeft gegeven, en dat het zwaard, in onderscheiding van den sleutel, het teeken blijft van de Staatsmacht, toont wel, dat dit niet het geval zijn kan. Het stalen zwaard kan in het koninkrijk der hemelen geen dienst doen. Wel wil dit echter zeggen, dat Christus ook macht heeft over de koningen der aarde. God heeft Hem alle macht, alle gezag en alle heerschappij, gegeven, dus ook deze macht. Dit houdt, in de tweede plaats, ook in, dat de overheid de roeping heeft dit gezag van Christus op haar eigen gebied te erkennen, en gehouden is, naar het Woord en den wil van Christus te regeeren. Zeker, het houdt ook in, dat Christus Zijn *regnum potentiae* uitvoert over en door de overheid. Christus regeert en voert Zijn wil uit door de koningen en grooten der aarde, of men Hem gewillig onderdanig is of tegen Hem rebelleert en Zijn woord veracht. Hij heeft ook de goddelooze grooten der aarde in Zijne macht. Maar het wil toch ook zeggen, dat de overheden en machten op aarde aan Zijn gezag onderworpen zijn, dat Zijn Woord ook hun geldt, en dat ze dus geroepen zijn dat gezag te erkennen en dat Woord te eerbiedigen. Het woord

gaat tot hen uit van Davids troon: "Nu dan, gij, koningen! handelt verstandiglijk; laat u tuchtigen, gij, rechters der aarde! Dient den Heere met vreeze, en verheugt u met beving. Kust den Zoon, opdat Hij niet toorne, en gij op den weg vergaat, wanneer Zijn toorn maar een weinig zou ontbranden." Ps. 2:10-12. Dit is principieel alleen mogelijk, wanneer, en in zoover als de overheid zelf christelijk is, d.w.z. voorzoover als de overheidspersonen in hunne regeering uit het beginsel der wedergeboorte en naar het Woord des Heeren leven. Het houdt, in de derde plaats, ook in, dat Kerk en Staat naast elkander staan onder Christus, elk in eigen sfeer hun gezag uitoefenen. De Kerk heeft de sleutelen, de Staat draagt het zwaard. Het zwaard mag niet heerschen over de sleutelen; de Kerk mag zich de zwaardmacht niet toeëigenen. Het eerste is Caesaropapisme, dat aan de overheid de macht toekent om over de Kerk en puur kerkelijke aangelegenheden te regeeren, het systeem, dat in de Luthersche kerk insloep. Het tweede is feitelijk het streven van de Roomsche Kerk, zooals we reeds eerder zagen. De Paus is de stedehouder van Christus op aarde. Waar nu aan Christus alle macht is gegeven in hemel en op aarde, daar volgt hier uit, volgens de Roomsche beschouwing, dat sleutel en zwaard beide, in handen van den Paus behooren en dat dus ook de wereldlijke overheden haar macht van hem ontvangen. Daartegenover stellen wij, dat zwaard en sleutel wel beide onderworpen zijn aan het gezag van Christus, maar dat overheid en Kerk niet aan elkander, doch alleen rechtstreeks aan Christus verantwoordelijk zijn. Tot recht verstand van de verhouding van Kerk en Staat is het van het grootste gewicht, dat we dit voor de aandacht houden.

Nauw in verband hiermee staat een tweede beginsel, de toepassing waarvan van groote beteekenis voor de kwestie, die we behandelen. We hebben het oog op de waarheid, die uitgedrukt ligt in den bekenden term: soevereiniteit in eigen kring. Feitelijk is dit reeds uitgedrukt door te handhaven, dat Staat en Kerk ieder hun eigen machtsymbool hebben, de Staat in het stalen zwaard, de Kerk in den sleutel, en dat ze elkanders gezag over en weer hebben te eerbiedigen. Toch is het niet overbodig, vooral ook in onze dagen, om hierop in het bijzonder de aandacht te vestigen. Het menschelijk geslacht ontwikkelt zich organisch uit het huisgezin. In het huisgezin rust dan ook, naar het vijfde gebod, in beginsel alle gezag. Zooals onze Heidelberger bij de uiteenzetting van dit gebod verklaart, het ouderlijk gezag is het beginsel van alle gezag onder de menschen; gehoorzaamheid aan de ouders is het begin van alle gehoorzaamheid. Als echter dat huisgezin zich ontwikkelt in de breedere "familie", en de familie zich uitbreidt in het geslacht, het geslacht tot een volk wordt, ontstaan er allerlei sferen of "kringen", die we gezagskringen mogen

heeten. Zoo ontstaan er verschillende kringen in de maatschappij, van werkgever en werknemers, van heer en knecht, van de onderwijzer en zijn klas, etc. En zoo ontstaat ook de Staat, met zijn verschillende kringen van gezagsuitoefening, de federale overheid, de overheid der verschillende staten, de stedelijke overheid; de militaire macht; de verschillende vertakkingen van de macht, de wetgevende macht, de rechterlijke macht, de uitvoerende macht. En ofschoon de Kerk als zoodanig niet uit die organische ontwikkeling van ons geslacht opkomt, maar ontstaat door het wonder der genade, en als instituut bepaald door Christus is ingesteld, toch volgt ook die Kerk de lijn der geslachten, en neemt ze op aarde temidden van al die verschillende "kringen" haar eigen plaats in, vormt ze een eigen gezagskring.

In die verschillende "kringen" nu, aldus wil het de leer van "sovereiniteit in eigen kring" en dat volkomen terecht, is de bevoegde gezagsdrager soeverein. In het huisgezin is de man het hoofd der vrouw, hebben de ouders gezag over de kinderen. In de maatschappij heeft de heer gezag over den knecht, de werkgever over den werknemer, de onderwijzer over zijne leerlingen. En zoo heeft de overheid gezag in den staat, en dat wel in den bepaalden kring het gezag waarvan aan bepaalde overheidspersonen werd opgedragen. Zoo heeft ook de ambtsdrager gezag in de Kerk, de opzieners der gemeente in de regeering der aan hunne zorg opgedragen kudde, de diakenen in het verzorgen der armen, de leeraren in de prediking des Woords. Deze verschillende gezagskringen liggen naast elkander, bepalen en beperken elkander, sluiten elkander uit in den zin, dat de gezagsdrager in den éénen kring niet kan en mag ingrijpen in het bijzondere gezag, dat heerscht in den anderen kring. Wel kunnen deze verschillende kringen niet absoluut van elkander worden gescheiden, zooals wel in den aard der zaak ligt, daar het menschelijke leven niet is te verdeelen in verschillende vakken. De ouder, die in zijn gezin gezag uitoefent, is ook burger van den staat, is ook lid der Kerk, neemt ook eene zekere positie in de maatschappij in. De President der vereenigde Staten, hij zij nog zoo machtig op eigen gebied, staat, zoo hij lid is van eene kerk, die de sleutelen niet aan den kerkwand laat verroesten, onder het gezag en de tucht der kerk. De kerk in de wereld heeft ook allerlei aardse belangen en aangelegenheden, aardse goederen, aardse gebouwen, waarmee ze staat onder het gezag van de overheid. Bij het oprichten van een gebouw b. v. zal ze zich hebben te onderwerpen aan de verordeningen, die door de overheid daarvoor zijn gesteld. En aan den anderen kant zal de Kerk haar sleutelmacht, b.v. in onderwijs en prediking, ook willen en moeten toepassen op den Staat en de overheid, voorzoover zij die overheid den wille Gods verkondigt met betrekking tot de rechte uitoefening

van haar gezag. Op allerlei wijze raken dus deze verschillende kringen elkander en staan ze met elkander in verband. Maar wat het eigenaardig gezag betreft, dat in elk dier kringen heerscht en van Godswege aan de bevoegde personen is opgedragen, sluiten ze toch elkander uit. De gezagsdragers mogen in elkanders gezag niet ingrijpen. Ieder gezagsdrager is voor God soeverein in eigen kring en aan Hem alleen voor de uitoefening van zijn gezag verantwoordelijk.

Ten opzichte nu van de verhouding van Kerk en Staat wil dit zeggen, dat de Staat niet oppermachtig is. De Staat heeft geen absolute macht. Hij mag zich niet verheffen boven alle andere gezagskringen, zoodat hij alleen in finalen zin gezag heeft en dat gezag laat gelden in het huisgezin, in de maatschappij, in de Kerk en alle andere gezag eenvoudig negeert en opzij duwt. De wereldlijke overheid is natuurlijk in eene positie, waarin ze dit metterdaad gemakkelijk kan doen, juist omdat ze het zwaard draagt en dus met dwingende macht kan optreden. Maar waar ze dit doet, daar wordt het gezag van den Staat eene ondragelijke dwingelandij, en daar wordt het des Christens roeping om Gode meer te gehoorzamen dan de menschen. Zoodra de Staat zou trachten in te grijpen, zou willen bepalen wat en hoe ze moet prediken, en hoe ze tucht moet toepassen, zou de Kerk geroepen zijn liever te lijden dan te gehoorzamen. Dit is het groote gevaar en het ernstige kwaad van den totalitarischen Staat. Het gevaar van het Nazisme ligt niet in het feit, dat de Nazi-staat den dictator, den Führer, eert als den oppersten Potentaat. Dit behoort wel bij het Nazisme. De Führer, eenmaal verkozen door het volk, heeft de opperste macht alleen, is aan niemand verantwoordelijk. Bij meerderheid van stemmen wordt in het Nazirijk niets besloten. Hitler kent niets dan verachting voor den parlementarischen regeeringsvorm. Doch daarin schuilt niet het kwaad van het Nationaal Socialisme. Als een dictator zich strikt zou houden aan zijn eigen gezagskring, en niet zou ingrijpen in andere kringen, had ge wel een regeeringsvorm met zeer sterk geconcentreerde macht, maar een totalitarische Staat was daardoor toch niet gevestigd. Er is zelfs veel vóór concentratie van gezag en verantwoordelijkheid te zeggen, vooral als er nu werkelijk eens iets tot stand moet worden gebracht. Dat men dit ook in ons land wel verstaat, blijkt wel uit de macht, waarmee men den persoon van onzen President tegenwoordig bekleedt, b.v. door het passeeren van H.R. 1776. Maar wel ligt het groote kwaad van het Nationaal Socialisme in de vergoding van den Staat, in het Staats-absolutisme. De Staat heerscht onder het Nazisme over alles. Met wien ge in het huwelijk zult treden en of ge wel zult trouwen, wat ge zult zeggen en schrijven, hoe ge uwe kinderen zult opvoeden in huis en op school, de regeling van handel en nijverheid, de prediking en de tuchtuitoefening der Kerk,—

het staat alles onder de macht van het Nazi-zwaard. De Staat eigent zich een gezag toe, dat hij voor God niet hebben kan. En daarom is het van zoo groote beteekenis, dat we weer op den voorgrond schuiven, ook ter bepaling van de juiste verhouding van Kerk en Staat, het beginsel van de souvereiniteit in eigen kring.

In de derde plaats is het daarom ook van belang, dat het onderscheid tusschen het gezag van den Staat en dat der Kerk helder wordt ingezien. Dit onderscheid wordt in beginsel aangegeven door de twee symbolen van het zwaard en de sleutelen. De overheid draagt het zwaard, aan de Kerk is de sleutelmacht opgedragen. De Staat heeft dwingende macht; hij kan en mag en moet het recht handhaven desnoods door de overtreders aan den lijve te straffen. Maar de Kerk heeft slechts geestelijk-zedelijke macht, de macht, die Christus Zelf door Zijn Woord en Geest door midden van haar wil uitoefenen. Ze predikt, ze vermaant, ze bestraft door het woord, ze overtuigt van zonde en van gerechtigheid en van oordeel, ze onderwijst, ze vertroost; ook verklaart ze in den naam Gods en van Christus, dat iemand binnen of ook buiten het koninkrijk der hemelen staat, en wat alzo door haar gebonden of ook ontbonden wordt, zal in den hemel gebonden of ontbonden zijn. Maar de Kerk heeft geen dwingende macht. Ze perst niemand tot een zekere uitwendige gehoorzaamheid aan haar gezag door aan den lijve te straffen. Ze doet dit zelf niet, noch ook roept ze daartoe de hulp in van het zwaard der overheid. Ze kan alleen maar openen en sluiten, niet de kerkdeuren, maar het koninkrijk der hemelen. Haar macht is geestelijk. In nauw verband hiermede staat ook het onderscheid tusschen beider gezagsgebied. De Staat heeft uitwendige macht, en zijn gezag is beperkt tot de sfeer van het openbare, uitwendige leven. Eenerzijds is hij beperkt in zijn gezagsgebied door allerlei andere gezagskringen, zooals we reeds zagen. Zijn gebied is dat van het publieke leven. Hij heeft heerschappij over de verhouding van mensch tot mensch, van groep tot groep, van eigen natie tot andere volkeren op publiek terrein. Maar anderzijds is haar terrein ook beperkt tot het uitwendige leven alleen. Over de bedenkingen des harten en des geestes beschikt de overheid niet. Of iemand al zijn broeder haat en in dien zin een doodslager is, of iemand al een vrouw aanziet om haar te begeeren en aldus een overspeler is, of iemand al zijns naasten huis begeert en in zijn hart diefstal pleegt, dit maakt voor de wereldlijke overheid niets uit. Eerst als de mensch zijn medemensch aantast in het openbare leven, kan de overheid met gezag optreden. Maar met het gezag der Kerk is het juist andersom. Weliswaar oefent ook zij gezag uit over het uitwendige leven van hare leden, doch alleen omdat de uitwendige wandel een openbaring is van inwendige beginselen. En haar doel is niet bereikt, wanneer het uitwendige kwaad uit den weg geruimd, verbeterd is;

haar gezag eischt boete en berouw en dan verkondigt zij vergeving en rechtvaardiging in het bloed van Christus. Haar gezag betreft het inwendige leven des harten.

Het onderscheid tusschen Kerk en Staat is dus groot. Er kan scheiding van Kerk en Staat zijn in den zin, dat ze in elkanders gezag niet behoeven in te grijpen. Zelfs blijft dit zoo, ook al handhaven we, dat de Staat geroepen is niet alleen de tweede, maar ook de eerste tafel der wet te handhaven, mits ze slechts blijft op eigen gebied, zich bepaalt tot eigen haar door God aangewezen gezagskring. Er is over deze kwestie veel gedisputeerd. Vroeger handhaafde men wel, dat de overheid ook de eerste tafel der wet te handhaven heeft. Maar met de verandering der toestanden, beide op het gebied van den Staat en dat der Kerk, scheen het steeds moeilijker dit standpunt te handhaven. Vrijheid van woord en drukpers, zoowel als vrijheid van godsdienst, kreeg steeds meer de beteekenis, dat ieder mocht zeggen en schrijven en verkondigen in het publiek, wat hem goeddunkte. Toch zal dit moeilijk te verdedigen zijn. De Christelijke Staat is nog iets anders dan de neutrale Staat. De vrijheid van de Fransche Revolutie is iets anders dan de ware vrijheid. Dat de overheid niet gehouden is, mits op haar eigen terrein, alle goddeloosheid en atheïsterij te weren en te straffen, zal moeilijk te handhaven zijn. Scheiding van de twee tafelen der wet is niet mogelijk, ook niet in het openbare, uitwendige leven. Zoolang de overheid zich tot haar eigen kring beperkt, zal zij zeker geroepen zijn om heel de wet Gods te handhaven.

Daarmede is niet gezegd, dat de overheid geroepen is alle afgoderij en ketterij met den zwaarde uit te roeien; noch ook, dat zij geroepen is, om het evangelie te verkondigen. Wel is volkomen scheiding van Kerk en Staat in den grond der zaak onmogelijk. Aan den eenen kant toch, kan de Kerk haar sleutelmacht niet beperken tot het godsdienstige leven in eigen kring in den engeren zin des woords. Door de prediking des Woords beheerscht zij heel het leven, ook het Staatsleven. Zij verkondigt in den Naam haars Konings ook aan de overheid hare roeping. En aan den anderen kant staat de Kerk met haar aardsche leven op allerlei wijze onder het gezag van den Staat. Maar de bestrijding van dwaalleer en ketterij behoort niet tot de macht van het zwaard, maar tot die van de sleutelen. En ook al is het waar, dat de overheid de roeping heeft de Kerk te beschermen tegen alle aanvallen der boozen, wat haar uitwendige positie in de wereld betreft, de leermacht, en daarmee ook de bestrijding der leugen, behoort bij de Kerk. De overheid houde dus hare handen van de sleutelen van het koninkrijk der hemelen af: haar koninkrijk is van deze wereld: de Kerk gorde nimmer het zwaard aan, zij hanteert de sleutelen: haar koninkrijk is niet van deze wereld.

Dat dit alles straks, misschien spoedig, met voeten zal worden getreden, is duidelijk uit de Heilige Schrift, en kan ook nu reeds duidelijk zijn uit de richting, waarin de dingen zich in onzen tijd ontwikkelen. De draak zal straks zeker een geweldige poging doen, om zijn heerschappij in deze wereld te handhaven. Hij zal daartoe zeker het middel van den Staat gebruiken. Beter middel dan het stalen zwaard der overheid kan hij tot het bereiken van zijn doel zeker niet vinden. De Staat heeft macht, dwingende macht. Als de overheid haar zwaard opheft, moet ieder zich onderwerpen of hij wordt uitgeroeid. Zal dus die toestand tot stand komen, waarin niemand zal kunnen koopen of verkooopen, tenzij hij het teeken van het beest aanvaardt, dan is er geen krachtiger en doeltreffender middel dan het stalen zwaard van den Staat. Veel doeltreffender zelfs dan de dwangmiddelen, waarmede zekere groepen in de maatschappij, zooals de unions ook thans reeds werken, is dat zwaard. En zoo wordt het straks zeker. Of dit zal komen in den weg van Nazisme en Fascisme en Communisme, of in den weg van volkssoevereiniteit zoogenaamd en democratie, maakt weinig verschil. Staatsabsolutisme kan zich onder allerlei regeeringsvormen ontwikkelen. Doch zeker is, dat in de Antichristelijke Staat, die te komen staat, de overheid zal beslissen, wat gij moogt spreken of niet spreken, hoe en wien ge zult aanbidden, en of ge zult mogen koopen en verkooopen. En zeker is ook, dat onder die antichristelijke overheid alleen zij plaats zullen kunnen vinden in de wereld, die het teeken van het beest ontvangen en den Christus verloochenen. En dan komt de tijd, dat Gods volk in uiteindelijke zin zal moeten zeggen, en ook zeker genade zal ontvangen om metterdaad te zeggen: "wij moeten Gode meer gehoorzaam zijn dan de menschen". En wie volharden zal tot het einde, die zal zalig worden.

H. H.

Het Bijltje Er Bij Neer

Van Mr. VanderWal van Redlands kreeg ik nog het volgende schrijven, de plaatsing waarvan hij aan mij overliet, doch dat ik nog gaarne een plaats geef:

Gel. Ds. Hoeksema:—

Na al ons geschijf, waarover zeer waarschijnlijk onze tegenstanders zich hebben verblijd, begint het hoog tijd te worden, dat we het bijltje er bij neerleggen. (1).

Alleen nog een paar opmerkingen.

Als de broeders het met me eens waren, gelijk u in

een paar zinnen van hen tracht te bewijzen, waarom dan tegen mijn artikelen te ageeren? (2).

Dat "De Heraut" ooit een blad is geweest, dat onder het gezag van eenige kerk stond, heb ik nooit beweerd. In één adem noemde ik "De Standaard" een politiek blad in onderscheiding van "De Heraut" als een kerkelijk blad, meer niet. (3).

Wat u schrijft aangaande een kerkblad in verband met deformatie houdt m.i. geen steek. De kerk heeft een belijdenis, alsook het blad, dat van de kerk uitgaat en volgens die belijdenis wordt dat kerkblad geredigeerd. Zou b.v. een redacteur afwijken van die belijdenis, dan kan hij er vast op rekenen, dat zijn ontslag op handen is. (4).

Doch een redacteur van een vrij blad kan maar raak deformeeren, en is het een blad, dat invloed heeft, dan is het kwaad niet te overzien, en soms van verreikende gevolgen. (5).

Wat u schrijft over een paar artikeltjes in "The Banner", daarin kan het zijn, dat ik abuis heb, doch van bevoegde zijde was ik zoo ingelicht. (6).

Doch alles bij elkaar genomen vind ik het jammer, dat mijn critiek, die opbouwend bedoelde te zijn, afbrekend is uitgelegd. Toch geloof ik, dat "het daget in den Oosten". Ik meen ritselingen van nieuw leven te bespeuren.

Broedergroetend,

J. R. VanderWal.

(1). Als onze tegenstanders zich in onze kleine spiegel-schermutseling hebben verblijd, dan gun ik hun dat leedvermaak gaarne. Ze mogen er anders wel in zien, dat broeders van elkander kunnen verschillen zonder dat de broederlijke liefde lijdt. Zoo behoort het te zijn. Ik zou dat bijltje overigens maar bij de hand houden, als ik Mr. VanderWal was, want als we een vrij blad houden, dan is er behoefte aan bijlagen van alle kanten, zal de redacteur maar niet "raak deformeeren".

(2). Wat ik in die paar zinnen bewees, is dat die broeders wel ruimte overlieten voor verbetering van de *Standard Bearer*.

(3). Goed. We zijn het er dan in elk geval over een, dat "De Heraut" geen kerkelijk blad is of ooit geweest is in den zin, waarin wij daar thans over spreken. Maar dan valt het ook als argument tegen mijn weigering om een kerkelijk blad te redigeeren.

(4). Zeker, de "kerk" heeft een belijdenis. En de "kerk" interpreteert of verknoeit ook de belijdenis. En als ze dat doet, dat eischt ze dat ook van kerkelijke bladen en hun redactie. En wie dan van die verknoeiing der belijdenis "afwijkt", krijgt zijn ontslag, wie ze handhaaft en verdedigt, blijft of wordt benoemd.

(5). Natuurlijk, de redacteur van een vrij blad kan maar raak deformeeren. Maar (a) Zijn defor-

matie heeft geen kerkelijk karakter, draagt geen kerkelijk stempel, is zijn eigen vrije deformatie. (b) Hij staat onder zijn kerkeraad, wel niet als redakteur, maar als lid. Als hij dus raak deformeert, komt hij óf zijn blad óf zonder zijn blad buiten de kerk. (c) Een kerk, die dan nog door zulk een rake deformeerder wordt verleid en hem volgt, is waard, dat ze ten onder gaat.

(6). Laat die "bevoegde zijde" haar bevoegdheid bewijzen of erkennen, dat ze zulke bevoegdheid niet had.

En ten slotte, broeder VanderWal, meent ge bij gelegenheid het bijltje weer te moeten opnemen, sla er maar gerust op in. Voor vrije discussie is de Standard Bearer niet bang. Wat mij betreft, ik zeg maar ten opzichte van een blad:

Vive la liberté!

H. H.

David's Centrale Levensbegeerte

(Psalm 27)

Toen David dezen Psalm dichtte, stond het er hachelijk bij met hem.

Nu bedoelen we dat niet in den geestelijken, doch in den historischen zin. Geestelijk stond hij hoog, zooals wel blijken mag uit de versen 4 en 5.

Het blijkt uit den psalm, dat de boozen, zijn wederpartijders en de vijanden hem naderden. Ze waren er zelfs op uit om zijn vleesch te eten, een uitdrukking die niet letterlijk, doch overdrachtelijk verklaard moet worden. Het waren geen kannibalen, die vijanden, doch het waren menschen die zich zouden verkneukelen van moeilijk ingehouden vreugde als het er met het vleesch van David hachelijk bijstond. Ze hadden het voorzien op David's dood.

De beschrijving van die vijanden is vreeselijk. Zij belegerden David van allen kant. Zij belegerden hem van alle zijden. Zij hadden valsche getuigen in de arm genomen om toch maar een schijn van recht te hebben in hun strijd tegen David. En dat de begeerte van die vijanden moordend was blijkt wel uit het 12de vers, waar staat, dat zij wrevel uitbliezen. Zoo geregeld en voortdurend als hun adem was, zoo was ook de wreedheid en haat waarmee zij tegen David opstonden.

En toch! Toch is David niet in wanhoop bij de pakken neer gaan zitten. O neen, maar hij roept triumpfelijk uit: Voor wien zoude ik vreezen? Voor wien zoude ik vervaard zijn? O neen, al zou er een geheel leger mij omsingelen, zoo zoude ik toch niet vreezen!

En waarom?

Hier is het antwoord des geloofs: De Heere is mijn licht, mijn heil en mijn levenskracht!

En dan gaat David aan 't graven in 't diepe hart.

En in de diepte ziet hij één levensbeginsel.

Eén ding begeert David. En dat is alles. Want dat ééne is God.

Dat is ook de reden, waarom hij niet vervaard is temidden van de moordenaren die aanrukten om zijn vleesch te eten.

Doch laat ons luisteren naar David's eenige levensbegeerte. Vers 4 is het hart van dezen psalm: "Een ding heb ik van den Heere begeerd, dat zal ik zoeken: dat ik alle de dagen mijns levens mocht wonen in het Huis des Heeren, om de liefelijkheid des Heeren te aanschouwen, en te onderzoeken in Zijnen Tempel."

Hoe geheel anders is het begeeren des levens des natuurlijken menschen. Daar ligt het hart uiteen gereten in vele deelen. Dan heeft men allerlei begeerten: voor het huisgezin, voor het individu, voor allerlei duistere en slangachtige lusten en hartstochten, voor den vriend, maar ook voor den vijand, voor vandaag dit en voor morgen wat anders. Zoo rijk als het leven is met al zijn schakeeringen en afwisselende tafereelen, zoo verscheidenlijk zijn de levenbegeerten. En het diepste motief van al dat begeeren is de zonde, het misschieten van het doel.

Doch David heeft in 't diepe hart slechts één begeerte. Dat is sterk. Hij wil wonen in het Huis des Heeren. En dat is mooi.

Nu moeten we wel verstaan, dat David dit niet letterlijk bedoelde. Dat kan niet. Niemand woont in den Tempel. Bovendien, er was nog geen Tempel toen hij dezen psalm gedicht heeft. Er was en tabernakel. En de Eenige die in dien tabernakel woonde was God.

Neen, David bedoelde wat anders.

Die tabernakel sprak een duidelijke sprake voor een ieder die geestelijk gezicht ontvangen had. Hij sprak van God die in het Heilige der Heilige woonde. En ook van het feit, dat Israel, het volk Gods symbolisch in het heilige woonde. Israel was daar want er waren de toonbrooden en de gouden kandelaar. De eerste vertelde geduriglijk, dat God Zijn volk voedde met het brood des levens en het tweede vertelde den geloovigen Israeliet, dat de Heere hen een licht deed zijn in de duistere wereld der zonde.

Bovendien woonde Gods volk in den tabernakel typisch door het ingaan van den hooge priester éénmaal des jaars in het binnenste heiligdom. Zijn ingaan werd jaarlijks door God goedgekeurd. God ontving hem daar in 't binnenste heiligdom. Hij was welkom, want hij bracht het bloed mee.

En de innigste idee der samenwoning met God werd getypeerd door dat eerder vermelde bloed. Dat bloed sprak goede dingen, vervuld in 't bloed van Jezus, dat betere dingen sprak.

In dat bloed zit alles.

Dat bloed van Jezus spelt de mystieke unie van God en Zijn volk.

Dat was alles geopenbaard door God in de beëindiging der schaduwen. En David heeft het verstaan.

Hij heeft God als zoodanig gekend.

Daarom wil hij in den tabernakel met God alzo wonen. Hij verklaart het voor ons. Hij wil daar de lieflijkheden van God aanschouwen.

Wat beteekent dat?

Och, geliefde lezer, God is goed en het goede is ook lieflijk. Daar in dien tabernakel worden wonder-schoone dingen van God ten toon gesteld. Daar hoort men het ruischen van een lied der minne, van een lied der eeuwige liefde. De tabernakel Gods vertelt het ons, dat Hij van eeuwigheid Zijn Sion gekend heeft en in die kennis bij Zichzelfen voorgenomen heeft om Sion den beelde Zijns Zoons gelijkvormig te doen zijn, opdat Jezus Christus de eerstgeborene zou zijn onder vele broederen.

De tabernakel Gods leerde David, dat God, gedreven door Zijn Eigen liefde, Zichzelf zou geven in den Zoon van Zijn rechterhand om alle hindernissen uit den weg te ruimen, ten einde Zijn volk op te nemen in Zijn verbond des vredes.

Want Sion was vuil.

Daarom moesten de dingen van het aardse verbond gereinigd worden, al maar gereinigd, tot vermoeiens toe. Duizende jaren van allerlei reiniging. Alles schitterde daar van het karmozijn, het scharlaken, het roode, het bloed.

Lieflijkheden des Heeren!

Het is het zingen van Jezus, van Golgotha, van een liefde die niet te verstaan is, hoewel toch gekend.

De lieflijkheden Gods zijn de vergeving der zonden, de verzoening, de opname in eeuwige armen als zonen en dochteren.

Ze vertellen het U in schoone variatie, dat God tot U komt huppelende over de bergen; tot U komt in Uw duistere nacht van zonde en schuld.

Het zij gezegd tot onze schande en schaamte, doch het is niet gemakkelijk om die lieflijkheden te zien en te hooren. Daarom zegt David, dat hij wil onderzoeken in die tent. Het is niet gemakkelijk, want wij zijn loom en lui, en van nature, blind en doof. Wij zijn ook nog boos en verkeerd en hooren veel liever het rauw gekrijt van rebellie dan het lieflijke van Gods Woord en Verbond.

Nu is het de opperste wijsheid om dat te begeeren. Want de dagen zijn kwaad.

En ons natuurlijk vaderland is de modderige kuil.

Daarom zegt David, dat zijn God hem versteekt in Zijn hut ten dage des kwaads en dat Hij hem verhoogt van uit den modder op een rotssteen.

Die verhooging en die verberging is de genade Gods

in Christus Jezus. En dat gaat onwederstandelijk toe in zijn werk.

Luistert slechts: God zegt: Zoek Mijn aangezicht! En dan weerklinkt het antwoord van den levendgemaekten David: Ik zoek Uw aangezicht, O Heer!

In die weinige woorden hebt ge in variatie de roeping Gods die effectief is, die zeker tengevolge heeft, dat de geroepene tot God komen.

Als Gods volk in de diepte verkeerden, vanwege vijanden, rondom of in eigen hart, dan komt God en trekt hen tot Zich. Zoekt Mijn aangezicht! En dan kan het niet anders, dan antwoordt dat volk: Dat wil, dat zal ik doen; ik zoek den zegen, alleen bij U. . . .

Nu kan het wel zijn, dat het niet altoos even spoedig in zijn werk gaat, als die weinige woorden van vers 8 ons leeren. Ook het 9de vers hoort erbij. Het kan stormen in dat hart van Gods kinderen. Dan klagen ze en loopen God aan als een waterstroom. Hoort maar: Verberg Uw aangezicht niet voor mij, wijs Uwen knecht niet af in toorn; Gij zijt mijne hulp geweest: begeef mij niet en verlaat mij niet, o God mijns heils!

De Heere houdt Zich dan verre voor tijd en wijle en Hij doet dat met het heilige en goede doel om Zijn volk te oefenen in het geloof. Zij moeten de les leeren die David aan het einde van den psalm neerpent: Wacht dan, ja, wacht, verlaat U op den Heer! We moeten gedurig leeren op God te vertrouwen, niet alleen als het voor de wind gaat, doch ook als de vijand rondom onze tente rondwaart, als de duivel gelijk een brieschende leeuw omgaat, zoekende of hij ons ook moge verslinden. Dan moeten we in den nacht van moeite en verdriet leeren zeggen: Daar achter het duister zwerk straalt de zonne der gerechtigheid en ik zal niet vreezen. Achter den duivel staat mijn God en deze beproeving komt mij toe van Zijn hand voor mijn bestwil.

Zoo versterkt God het hart der Zijnen en leert hen om te zingen van des Heeren sterken rechterhand.

Ze willen met God wonen in Zijn tabernakel om tot in alle eeuwigheid Zijn lieflijkheden te aanschouwen, er van te hooren zingen, en ook zelf mede in te stemmen in het verbondslid.

Ze zullen veel moeten ontberen, want alles op aarde schijnt hun tegen te zijn.

Doch zij zeggen te midden van al die ontbering en beproeving, te midden van al die smart en rouw en droefheid: Zoo ik niet had geloofd, dat ik het goede des Heeren zoude zien in het land der levenden ik ware vergaan.

En dat goede is Christus Jezus, het aangezicht van den Vader.

En dat land der levenden is ten finale de hemel, daarboven bij God.

G. V.

The Middle Wall Of Partition

We received the following communication:

Rev. H. Hoeksema,
Editor of the Standard Bearer,
Esteemed Editor:—

The Men's Society of Oskaloosa has appointed me to lay before you a question with the explanations necessary to illucidate the question.

I shall do my best.

The passage is Ephesians 2:11-19. The question is: "What was the real nature of the enmity and also of the peace here spoken of and what was its deepest cause?"

1. We reject the explanation that the partition was caused by the hopeless obscuration of the Old Testament Gospel by the formalistic Jews.

2. We also consider it impossible that the "enmity" was caused by the absence of the legal righteousness merited by Christ's blood and Cross, since that righteousness was evidently available to, at least, the Jews and even to an occasional exceptional Gentile in the Old Testament dispensation.

3. And we also considered that the enmity or separation caused by the law of commandment in ordinances is surely a relative and superficial enmity and partition compared with the spiritual enmity that alienates us from God and from one another in the deepest possible sense.

4. Therefore we considered it possible that the enmity and estrangement was due to the Old Dispensational form of revelation which built up an external, visible people and domain of grace and salvation, from which the "others" were externally, visibly excluded.

This served as no verbal teaching could have done to manifest and demonstrate grace and wrath; election and reprobation; the sphere, the land, the people of His pleasure and ditto of His abhorance.

So this Old Testament middle wall and enmity was maintained by God rather for *revelational* purposes than from *legally* being bound by and to Himself to do so.

That this wall could fall away and the enmity he removed was therefore due to fulness of revelation that became possible in the dispensation of full revelation as seen in the life-ministry, death, resurrection, ascension of Christ, pentecost and the indwelling presence of His Spirit in the world.

That, then, the "blood" "flesh" "cross" is mentioned in the passage is not because they remove the legal separation and incompatibility of Jew and Gentile, but rather because His blood is the legal meriting power for the revelational fulness of the New Dispensation during which it is no longer necessary to teach by means of a great object-lesson formed by laws

and rituals. For now by the Word of preaching applied by the Spirit of Pentecost the citizens of Zion can be gathered from every race, color and condition with no other means than faith in the Christ who can be perceived by all. Cf. Peter 1:20-21.

Now we would like your judgment on the meaning of the passage.

Your brother in the Lord,
Rev. A. Petter.

REPLY:—

Let me first of all make a remark or two about the question.

1. I have been reading repeatedly the question as stated for the Men's Society of Oskaloosa by Rev. Petter, and still I am not satisfied that I clearly see the point. Oskaloosa does not ask a specific question, but rather states its own views of the matter in contrast to various other possible views, which it rejects. And then it requests my judgment of the whole matter. I should, therefore, clearly see the point at issue. But I have a vague notion that I don't. Especially do I fail to grasp the distinction between "the revelational purpose of God and His "legally being bound by and to Himself" to maintain the middle wall of partition. What is the implication of this last expression, and why" cannot both be true, that God sharply revealed His purposes of election and reprobation, and that He was "legally bound" (by and to Himself), supposing this expression can be used?

2. It appears to me that the society in the course of its discussion raised a question, which may be suggested by the text, but is not immediately stated in the text, nor answered by it, and cannot, therefore, be answered on exegetical grounds. The question I refer to is: what was God's purpose in maintaining the middle wall of partition? And to this question there may be more than one answer that do not exclude one another.

3. But as I say, I do not feel as if I clearly grasped the point at issue. The trouble is, perhaps, that the Oskaloosa society must have discussed the problem rather thoroughly and that I was not present to follow the discussion. I would like to have more light, therefore, before I venture to express my judgment.

I can make a few remarks, of course, on the passage (Eph. 2:11-19) itself. Let me suggest the following:

1. Although all through the passage the apostle suggests the background of a deeper enmity and peace, he is, it seems to me, nevertheless, writing about a formerly existing enmity between Jew and Gentile, and of the removal of that enmity and the establishment of a peace relation.

2. This enmity is the middle wall of partition. It seems to me that there can be no doubt that vs. 14 and 15 ought to be read thus, that "enmity" stands in apposition to "the middle wall of partition" as follows: "For he is our peace, who hath made both one and broke down the middle wall of partition, the enmity, in His flesh having abolished the law of commandments in ordinances, in order that He might make these two in Himself into one new man, making peace".

3. This enmity between Jew and Gentile Christ removed, therefore, by His death (applied, of course, through His Spirit), by which He abolished the law of commandments in decrees, "slew the enmity" and made one new people: neither Jew nor Gentile, but believers.

4. As I said, the background and basis of this peace is certainly the peace with God established by the death of Christ and realized through His Spirit, so that the Gentiles are no longer aliens, but fellow citizens with the saints and of the household of God, something which was certainly impossible as long as "the law of commandments in decrees" was not abolished. Yet, in the text, he refers to the relation between the Jew and the Gentile.

5. To an extent, therefore, I can offer my judgment on the conclusion reached by the Oskaloosa society. I believe that it is correct to say that "the enmity" and estrangement was due to the Old Dispensational form of revelation which built up an external, visible people and domain of grace and salvation, from which 'the others' were externally, visibly excluded". For, this is exactly what "the law of commandments in decrees" did.

But for the rest, I would like to have a little more light from Oskaloosa.

H. H.

Contribution

Dear Rev. Hoeksema,

The undersigned would greatly appreciate to have you place this article in "The Standard Bearer".

A SUGGESTION

It is rather inconceivable that there are among our people those who do not subscribe to nor read "The Standard Bearer". And yet, from the various comments read in this paper of late, and from the verbal comments as I heard them, it is no doubt true that this condition is a horrible reality. And then to note the excuses offered. One of the most common ones is: "I cannot afford it." Now it seems that this is an alibi, entirely unfounded.

The Standard Bearer is either one of two things: either a luxury or a necessity. Is "The Standard Bearer" a luxury, or is it a spiritual necessity for the Protestant Reformed home and heritage? If we place the Standard Bearer on the same level with automobiles, electric refrigerators, radios and what have you, then, to be sure, we can relegate it to the group of non-essentials. If, on the other hand, The Standard Bearer means to enhance, to foster (which it does purpose) the intellectual and spiritual growth of the individual, the family, the church and God's Kingdom in general, then it would become very evident that the paper is essential. As long as folks can afford to drive a car, which is a luxury, they certainly should be able to subscribe for The Standard Bearer which is a spiritual necessity. Not to provide for the necessities first before purchasing luxuries is poor economics. Not to secure for oneself and his family things which have eternal value means an under-estimation of spiritual things. Such a condition speaks volumes. . . . A subscription to The Standard Bearer, it appears to me, is on the same level as our children attending schools for Christian instruction.

Possibly there are those who don't subscribe because they have already reached the apex or the zenith of Reformed thinking and are satisfied with themselves. This would be assuming an attitude of spiritual and intellectual complacency. Or there may be some, who are so superficial in their thinking and in their spiritual aptitudes that the content of The Standard Bearer is far beyond them.

After all there must be some reason for the positive attitude of disinterest, or indifference.

The "Meditations" found in this paper are spiritual gold-mines. Facts are that these are worthy of more extensive publication. They are better than any found in any other religious periodical, whether here or in the old country. If there is no desire to read and to enjoy these, then we have already reached the state of spiritual lethargy.

The "Editorials" are pointed, pithy, scholarly, inspiring, refreshing and up-to-date. All your articles are upon such a delightful, instructive, inspirational, and intellectually high level, that they are a joy to read. The language used certainly is not above the level of the common people, unless their intellectual ability to grasp and to grapple with fundamental truths is about as superficial as we find it generally in other church periodicals.

God forbid, that The Standard Bearer should ever have to stoop to the intellectual and the spiritual level of those who hide behind such a screen of alibis, and of those who desire superficial things in a superficial manner. We are confident however that such a catering to the masses will never occur.

However, Mr. Editor, I believe that this paper for

its own betterment should assume a different garb. A garb in harmony with its ideals and standards. Much constructive work can and should be done. Many talents, now inactive, could be utilized. It is obvious that you yourself should and ought to remain not only the editor-in-chief, but also its guiding spirit. Your ideals can and may then be realized if you remain at the helm. If this paper would be put into departments with regular editors and contributors, many now dormant talents could be used and stimulated into action. If you could combine all these powers and talents which are now idle to do some constructive studying and thinking, its result would not only be for the intellectual and spiritual growth of young and old in our denominational life, but would extend, I am sure, far beyond the limits of our denominational sphere. The Standard Bearer would realize its objective more efficiently; its high standards would be maintained and possibly realized to a greater degree; its future from a financial point of view would become more secure, and the spiritual level of our denomination would be raised.

A. C. Boerkoel.

Supplication

(Psalm 28)

There is a difference between prayer and supplication.

Prayer is that activity of faith whereby you turn your soul to God as the Fountain of all good things, thirsting for Him and very desirous to be filled by Him with all the good things you need for time and eternity.

Supplication is all that, but it is prayer coloured by your distresses, woes, miseries. Also herein that you turn yourself tempestuously toward Him. If I was writing in the Holland language I would say: supplication is that "ge Hem aanloopt als een waterstroom"!

Well, the latter you find in this psalm.

David is in trouble.

As such, it is also a prophecy of the Christ of God, Who poured out His supplication unto God. A fit commentary on that truth you will find in Hebrews 5:7. His prayers and supplications were characterized by "strong crying and tears unto Him that was able to save Him from death".

Surely, supplication is tempestuous prayer.

And exactly that you will find in this psalm.

Attend unto the opening: To Thee, O Jehovah, do I cry! It is no serene, calm restful prayer that flows

from David's lips at this occasion. The matter is urgent.

It is also evident in the opening strophes of this song that Jehovah had been silent. There was no help; the wicked that were around David seemed to have the ascendancy over him.

And David is horribly afraid of a silent God. Such a God is the God of wrath over the wicked. Of them the Lord says: I am silent; and the wicked go down to the pit under the roaring of the Almighty when His silence is explained.

O Jehovah, when I cry unto Thee, do not treat me as Thou dost treat the wicked. In all the crying of the wicked in their distresses there is no answer from the heavens, because Thou art far from them.

But do not treat me thus when I raise the voice of my supplication unto Thy inner sanctuary.

David has his face turned to the place where the Lord dwelled: the holy of holies. Such is the meaning of verse 2.

David is horribly afraid of being treated like the wicked. It seems as though there was a conspiracy against the anointed of the Lord. There were wicked people that spoke peace to David while evil was in their heart. And David was under condemnation; he seems to have been the victim of a vile plot, so that he groaned under the accusation of being "ungodly and a worker of iniquity". Vs. 3.

Now if only Jehovah would have shown that He understood, that He knew that David was innocent: he could have borne it. But Jehovah was silent. Therefore we hear that anquished cry: "Carry me not away with the ungodly and with the workers of iniquity." For that is exactly the way which God holds with the wicked. For a long time it seems as if there is no God in the heavens: they multiply evil and are pregnant with unrighteousness. And the heavens are silent. Until the Lord comes and takes them away; then they are carried along as with a flood; a swift recompence is their portion at the time of God's righteous anger.

David dreads this. Therefore his supplications are heard, with a strong crying and tears.

Certainly, it would be Divine equity when the evil-doers were destroyed from the face of the earth. They had deserved it. Their behaviour testified of their hellish origin. Notice: they spoke peace with their neighbours while evil was in their hearts. That action characterized them. That is exactly the behaviour of the devils: deception, foul lying and dissimulation: their deeds were wicked.

Accordingly, David calls for a swift punishment on such evil men. And notice that David asks the Lord for punishment according to strictest justice. He will delight in righteous recompence. Therefore he

pleads that God give them according to their evil deeds.

And the deepest reason is that these wicked men do not regard God. They have no eye for all the wonderful work of Jehovah.

Such is also the greatest sin of all. It shows how much they despise God. They act and speak and walk as though there is no God at all, while all things are a loud testimony of Him. The heavens and the earth and all the host of them is like a veritable chorus of voices. They all sing of His wonderful virtues. Even the bodies and souls of the wicked join in with this concert of God's praises. They have occasion to view the work of God's hands in their very being and yet they act as though He is not. It shows the devilish pride of these enemies of David.

And if the voice of created things is glorious so that not even the blindest heathen is without excuse, how shall it fare with them if they have not regarded the works of His hands in salvation? Remember that it is David, the anointed of the Lord, who cries out against these evildoers in this psalm. Note that in verse 8 David is exulting in the fact that God has been the defense of him, the anointed of the Lord. It shows that these evil people have attacked the work of salvation in Israel.

That work of salvation is above all things glorious. These evil men, whoever they may have been, knew about salvation. The beloved of God, for that is the meaning of the name David, was their king. Against him they plotted and meant his hurt. And doing so they had no regard for the work of the Covenant God, Jehovah.

That, my brethren, is a grievous sin.

And that sin is full-borne when Jesus pours out His supplications unto the God of His salvation. This psalm fits the complaints of Jesus entirely. He has relived this psalm so many centuries later.

Jesus, our Lord, was in the midst of just such people who would not regard the works of Jehovah's hands. They acted as if God did not exist, although He surely did not leave Himself without witness. Christ, the beloved, could work miracles, do good, bless and save—but they acted as though Jesus was a malefactor. They spoke peace to Him, but evil was in their heart. Think here of that devilish kiss of Judas, the foul mouth of the Sanhedrin.

Yes, we can understand how David calls down God's righteous judgments upon them. Give them, O God, according to their work! And we see also that David was experiencing before the strong supplications of Jesus, standing in the midst of those that hated Him and His Father who sent Him.

And because they will not regard God who works all this beauteous salvation, David knows that God will pull them down and not build them up.

He will pull them down: it shows their lofty pride and arrogancy. But God will pull them down and will not build them up. He will build up all those that pour out their supplications before Him.

This last truth as confessed by David in verse 5 seems to bring him to the wonderful outburst of faith and trust in the last verses of the psalm. It is the transition of strong crying to the jubilant song of praise and adoration.

Note how different is the tenor of his song from verse 6 onward to the end.

Even while David is writing down his strong crying to God, he begins to experience the answer from the God of his salvation.

Blessed be Jehovah, because He hath heard the voice of my supplication. That is the experience of every soul that pours out his heart to God. The faithful Covenant God never slumbers nor sleeps. How could it be otherwise? He has given the Spirit of prayer and supplication to David. And that Spirit always prays according to the will of God.

Now the tenor of the song goes upward and onward.

Jehovah is my defence and my shield. Yes, the wicked will shoot their poisonous arrows to the pure in heart, but God is their defence. He is always as a strong tower round about those that fear Him. He defends them because it is His own cause for which they are suffering. Listen to the song of the church of all the ages: For Thy sake are we killed all the day long! We are accounted as sheep for the slaughter. Therefore God will defend them. And that defence is first of all experienced in the heart. David felt this defense even before he looked up from his document. As he poured out his soul unto God on the written page, God came to him and caused him to sing: In Him my heart trusted and I was helped—therefore my heart greatly rejoiceth! And with my song will I praise Him!

Incidentally, that is also the reason why the Lord seemed first to be a silent spectator. The Lord will send all these trials and temptations to His children so that they may be helped by Him and return to Him in praise and adoration. The Triune Covenant God wants to be all and in all. Through the deep way of sin and grace He brings His church to the inner sanctuary of His heart so that they will everlastingly remember it and confess it: Salvation belongeth to the Lord! And that is heaven. It is supreme happiness for the church to stand around the throne and cast their crowns before Him and tell Him that all majesty, strength, power, dominion, glory and honor belong to Him.

And finally, David's heart is enlarged; he beholds the whole church in the midst of their misery and struggle with the wicked. And seeing the trials of

the body of Christ, he prays for them: surely, David is the anointed of the Lord. He is concerned about the people of God and acts as their representative: O help Thy people and bless Thy heritage. And feed them, and bear them up forever!

This final prayer of David again directs us to the fulfillment of David, Jesus Christ the Lord!

Such prayers are uttered by our great High Priest.

Such prayers are uttered by Him when hanging on the accursed tree. It seems as though we hear it again: Help Thy poor people, O Father! Forgive Thine heritage: they know not what they do!

Such prayers are uttered even now, my brother! He ever lives, this better David, this beloved of the Father, to pray for us.

At the right hand of God, Jesus prays. And is always heard. When the night is so dark that you cannot pray any more, He sends His Spirit to pray within you with groanings that cannot be uttered.

So that you may be helped, lifted up upon the Rock of God's salvation and everlastingly may be to the praises of God!

G. V.

Classis Meeting - West

Why don't you write about the Classis Meetings anymore, some of our people asked me? And honestly, I did not know what to answer. For no reason at all, we no longer wrote about our Classical meetings, since we became (as churches) East and West. Besides, we did not consider our writings on that particular point of great import. But, we thought, perhaps this time, for I do not make any promises as to the future, we better have a few lines on our last Classical meeting.

On the 5th of March we came together as Classis in our Sioux Center, Iowa Church.

From sunny California and wintry Montana (the brethren assured me it was really spring out in Manhattan—spring, I surmise, as we have it out here in the middle-west) as well as snow-bound Iowa, South-East and North-West, and ice-covered Minnesota, we were delegated to attend to the matters placed before our Classical meeting.

Always a fine opportunity we receive through these meetings, to be together and inform about each other's wellbeing and that of our congregations. Meeting twice a year is sufficient to make one long for these occasions. I am sure that has been, until now and let us hope it will continue to be, the desire of all of us. Yes, *we are one*. Blessed tie that binds us together.

We were twenty strong. Was it Vos or someone

else who once wrote, "we waren maar met ons twintigen." In other words, half of us make the same number, as all of us at that certain time (1928). You say, "Het gaat niet bij het pond", brother you are absolutely right, but if all other things are equal, I, for one, like to see our churches increase to double the number.

The Californian Churches sent only one delegate, the respective pastors. Oh, yes, before I forget, we also had in our midst the Morgenthau (on a small scale of course) of our churches, Mr. Fred LaGrange.

And let me say at the outset, again we had a splendid meeting and that from every point of view.

To begin with, the president of the former Classis, Rev. A. Petter, opened the meeting after the customary preliminaries. The credentials were handed in, the names of the delegates were read and our meeting was declared constituted.

The chairman of this meeting was Rev. J. Vander Breggen who acquitted himself with grace from his task. Rev. Petter wrote the minutes. The brethren attending our Classical meeting for the first time, signed the Formula of Subscription, whereupon the Chair extended a word of welcome to these brethren.

It is not my purpose to give a detailed report of all that was transacted. In the first place, this is done by our Stated Clerk and secondly, I am writing from memory. To make sure of our writing, we will only give the highlights in a general way (in order that we may play safe), if my writing is a little at variance with that of our Stated Clerk, please remember, his is correct and official.

First of all, the overture of Oskaloosa was taken off the table and the answers of our consistories were read. This overture dealt with the question, whether it was desirable (wenschelijk) to seek (as to the ultimate purpose) connections with other churches. Two denominations were mentioned. A lengthy discussion followed and finally it was decided to place this matter in the hands of a committee for further study and to report its findings at a future Classis. Of course, with a view (if accepted) that it may be sent to a future Synod.

Another important point was placed before us when the Sioux Center consistory asked Classis to share its view in re "the printing of books of Rev. Hoeksema, that his work may be preserved for the future generations". Quite a lively discussion followed. The brethren agreed without exception, that, with a view to the future, we must by all means try to have this material in print. However, the objection was raised, whether it was correct to have Classis (or Synod) do this work. Did it really belong to Classis or Synod proper? We came to the conclusion, that this was not the case. Besides, such a fund has been established and whereas such a fund already

exists and many of our churches have contributed for this cause; Classis ruled to the contrary in re Sioux Center's overture.

Another point of the Agendum was the report of our annual Church-visitation. On the whole every report given was favorable. There is harmony and unity and zeal for the cause. The labors of our ministers are blessed and appreciated. But also in this respect we have not attained to perfection. In fact there are weak spots, weak local conditions, that ought to be taken care of with a steady hand. The cause of Christian instruction is far, very far, from perfection. We know, there are a few exceptions. Redlands, of course, is our best example and should be our ideal, for Redlands is the only congregation with a school of its own. True it is, certain circumstances made it necessary to take hold of a school of their own, but then, perhaps other circumstances ought to make all of us move in the same direction. And that for our principle's sake. At any rate, we should not wait for the same circumstances to appear in our congregations in re the Christian School.

We are in perfect accord with Rev. Ophoff when he wrote: "But what we must also understand is that we may be satisfied with nothing less than schools in which the instruction is rooted in and permeated by the truth as we, people of Reformed persuasion, confess it. This should be with us a conviction. If it were, we would soon have our own schools. For then no sacrifice would be too great.—We and our children can thrive only on pure food. Isn't it true that then we find ourselves under the moral necessity of having our own schools? I can't see it otherwise. The will of God is plain. If we all would only admit this, we would soon have our own schools." That is the truth and nothing less will do. And therefore, let us get busy and do it, that is, form your own societies and preach and pray and speak to our people.

Another weakness, according to the reports of our Church-visitors, is the fact that some of our churches make light of the obligations in re our Synodical assessments. We find quite a number of them, both in Classis West and East in arrears. When we go through the congregations the remark is quite often made, "Why is our denominational budget so high"? As was pointed out by our Synodical Treasurer, one of the reasons is (perhaps the main reason) because too many of our congregations are lax in paying the assessments. Some of our congregations, I am afraid, have become accustomed to their yearly subsidy. Subsidy from year to year without ever diminishing the requested sum. Of course, I do not forget the fact that *some* congregations will never be able to be without support. But there are also those who should try in earnest to get away from it and stand on their own feet. To my mind there are several reasons why no change is ever

made. First, and let us call a spade a spade, because the consistory, without discussing or bringing the matter before the congregation, simply fills in the blank, the well-known form for subsidy, and year after year the same amount is asked. I can even conceive of the fact that in some of the congregations, receiving Synodical help, most of the members, if not all, do not know about it, except for the fact that they heard it from others. The proper way is, to discuss these matters at the annual congregational meeting and to impress upon the minds and hearts of the people the necessity of self-support. An open and frank discussion on these things will bring the desired result in time.

Another reason is, that some congregations do not pay their obligations. In other words, they do not ask, but simply take the support. And as the years roll by, the debt increases more and more, until the sum reaches such great proportions that ever catching up with it is out of the question. This method is as bad, if not worse, than the one mentioned above. In that way the other congregations pay for the ones who do not accept their responsibility.

If the question is asked: "Why are all these things not taken care of and what could possibly be done? My answer is, that one of the reasons can easily be found in the way of our financing. We take a note or mortgage and agree to pay the annual interest. Sometimes six, seven and in some cases eight percent. When the time for the interest is due (and not before) the congregation is canvassed and the sum necessary is collected or just about collected. Another year's interest is being paid and we are safe again until next year. In that way, I know it to be a fact, some of our churches, as to their actual cost (the actual price of the buildings) have been paid on interest and nothing was paid off through the years. The better way of course is this, to make a contract with a loan company and let the contract (at six percent) run for a period of ten or fifteen years and by monthly payments at the end of that period the property will be clear.

Needless to say, the ladies took good care of us at our last meeting. Sioux Center entertained us in a splendid way. And needless to say, that the dinner and supper hours, as well as 'de koffie recess' was well made use of by the delegates. "Dat hoort er natuurlijk ook bij, zal de Classis werkelijk compleet en een success zijn".

At this meeting the delegates were elected for the coming Synod. The Revs. Lubbers, Petter, Vander Breggen, and Vos will go to the next Synod, D.V. The following elders were elected: Jager, Buyert, Mesman and Ryken.

For the first time the Classis was to give advice in re the subsidy for the coming year. About \$4900.00

was asked for and \$3700.00 advised. The final decision lies, of course, with the coming Synod.

Thus we came to the end of our meeting. The customary questions according to Art. 41 of the D.K.O. were asked and one of the consistories asked advice concerning a peculiar situation. Some of our people, while living much closer to the church other than they attend, nevertheless belong to the congregation further away. And to our surprise, something was revealed we did not know or had not heard of before. If the parents of certain parties live, let us say ten or twelve miles away, their children, in order that they may pay them a visit, remain or will join the congregation, although they are much closer to the other. Question was asked, what should and what could be done to remedy this peculiar situation? Of course, besides, there are some, who for some reason or other do the same thing. This cannot be called the orderly way. To our mind, we should not cater to it, but if at all possible, admonish and teach our people in regard to this evil. Classis expressed itself on this matter and although no forthright decision was taken, the consistories were admonished to labor and correct this disorderly way of living. We do not know what the result will be, but we firmly believe if the consistories are willing to take hold of it, much improvement will be the result.

We came to the end of another of our pleasant meetings. Much labor was done and although we are in an imperfect church, yet, we firmly believe that the Lord is blessing our Western Churches. It was decided to meet next time D.V. at Pella.

Until then.

W. V.

IN MEMORIAM

Na een bijna vijftig jarige echtvereeniging, is den 13den Maart, na een geduldig gedragen lijden, in den Heere ontslapen, mijn geliefde echtgenoot en onze broeder,

PIETER PASTOOR

in den ouderdom van 73 jaar.

Zwaar valt ons dit verlies, maar de verzekering dat hij inging in de zalige rust die er overblijft voor God's volk lenigt onze smart. Zalig zijn de dooden die in den Heere sterven.

Mrs. P. Pastoor,-Bos
Mr. en Mrs. B. Pastoor
Mr. en Mrs. J. W. Pastoor
Mr. en Mrs. C. Pastoor
Mr. en Mrs. G. Pastoor
Mr. en Mrs. H. Pastoor
Mr. S. Douma

Grand Rapids, Michigan.

Moses' Reactions To The Peoples' Wailing For Flesh

God heard and answered the prayer of those weeping Israelites. For that is what their crying for flesh was—a prayer, “And the Lord said unto Moses, . . . say unto the people, Sanctify yourselves against tomorrow, and ye shall eat flesh; *for ye have wept in the ears of the Lord*, saying, Who shall give us flesh to eat? For it was well with us in Egypt: therefore the Lord will give you flesh, and ye *shall* eat.”

Truly, they had prayed; but their prayer was a taunt, which, though not directed to God, was nevertheless meant for God's ears. They had wailed, mark you, not, “O God, we pray thee, give us flesh,” but “Who shall give us flesh to eat”. Their reasoning is clear, “Woe unto us for we are famished, there being nothing for us to eat except this manna—a food upon which no man can thrive. The pitiableness of our plight! We are starving! Who, o who is there to give us flesh! There is no one to give. Our plight is hopeless. We are doomed to perish of hunger.” Such is the thrust of the speech they sobbed out in God's ears. This is the language in which they couched their prayer for flesh. What they meant to say to God is, “O God, our souls are wasted away”. Yet rather than give us flesh, change our diet, thou wouldst see us perish.” And God? He had heard. They had cried for flesh. It is well. He will give them what they demand. He will give them flesh. He will answer their vile prayer, but—to their own hurt and destruction. “Therefore the Lord will give you flesh, and ye *shall* eat. Ye shall not eat one day, nor two days, nor five days, neither ten days, nor twenty days, but a whole month, until it come out of your nostrils, and it be loathsome unto you: because that ye have despised the Lord which is among you, and have wept before Him, saying, Why came we forth out of Egypt?”

They had despised the manna, the heavenly, life with God in Canaan. Thus they had despised, rejected the Lord. Despising Him, they had, as to their intention, returned to Egypt and her fleshpots. They had said that they loathed the manna. They had meant that it was making them physically ill, so that they could no longer eat of it. But they had lied. So He ceased sending them manna for a whole month, and simultaneously brought them quails from the sea, by a wind that went forth from the Lord. And “he let them fall by the camp, as it were a day's journey on this side, and as it were a days journey on the other side, round about the camp, and as it were two cubits on the face of the earth. And the people stood up all that day, and all that night, and all the next day, and they gathered the quails: he that gathered least gathered ten homers (approximately a hundred

bushels): and they spread them all abroad for themselves round about the camp. And while the flesh was yet between their teeth, ere it was chewed, the wrath of the Lord was kindled against the people, and the Lord smote the people with a very great plague."

The plague began immediately, right in the beginning of the period of their eating flesh. In all likelihood it continued only a few days, and must have taken a great toll of lives. Those that died not of the plague were smitten with nausea followed perhaps by vomiting. This in all likelihood is the thought conveyed by the language, "*Ye shall eat. . . . even a whole month, until it come out of your nostrils, and it be loathsome to you.*" Yet they had to eat the flesh the whole month, because there was during this time nothing else for them to eat. They had said that the manna had been making them ill, so that they could no longer eat of it. But they had lied. They were now *actually* nauseated every time they ate of the flesh. So was their prayer answered but to their own great discomfort and destruction.

To seek in prayer not God, but ourselves, to have in prayer our affections set not upon His will but upon our own, to cry in His ears for the earthy instead of for the heavenly, for the things below instead of for the things above, is extremely dangerous. God might answer that prayer—to our own hurt and perhaps to our eternal doom.

"And he called the name of that place Kibroth Hataavah (meaning, graves of lust) because there they buried the people that lusted."

The people did not die because the flesh of the quail was unfit for human consumption. The plague was worked *immediately by God*. The evidence of this is that it began to riot ere it was chewed and thus ere any of it had been eaten or even any of its juices had entered their stomachs. So did the Lord provide the people with the unmistakeable proof that the plague was of Him. And through His waiting with smiting them until the flesh was between their teeth, He established before their consciousness a certain connection between their lusting and the plague.

The plague must have done its work swiftly, so that soon there were few tents not housing a corpse. The people, it must be imagined, were panic-stricken and cried, as they were wont to do in such crisis, to Moses to pray for them, so that the plague was soon stayed. With the encampment suddenly being converted into a morgue, the living, in their consternation, must have flung the meat from them, resolved not to eat of it, lest they be overtaken by a like fate. But the Lord had said, "*Ye shall eat. . . . not ten, nor twenty but thirty days*". So for want of other food, they were driven to eat of the flesh, until it came out of their nostrils.

The plague was doubly deserved. For before it was sent and even before the wind had dropped the quails about the camp, the Lord pointed out to them their great sin and called them to repentance. "*Ye have wept in the ears of the Lord, saying, Who shall give us flesh to eat? For it was well with us in Egypt.*" So the Lord had spoken by the mouth of Moses. To this He had added, *Ye shall eat flesh until it come out of your nostrils*. Hearing this, the people should have considered. They should have feared and cried to the Lord for mercy and pardon. But they did not. Instead of repenting of their sin, they hardened their hearts. They kept silence, and through their silence, continued to demand flesh. And when they sighted the quails, they stood up and seemingly without any compunction of conscience, went forth to gather, for two whole days and a night, and so persisted in showing their contempt for the manna.

Having set before our minds the vile reactions of those weeping Israelites at Kibroth Hataavah, let us not say that if we were to fall into temptations similar to those into which they had been led, we would make a different, a much better showing than they did. For then we speak the language of pride. With their sins before our mind, let us rather cry out, "*O, the hardness of the human heart, of their hearts, of our hearts! These things were written that we might know how vile we are. And if we may be enduring, let us ascribe it only to God's mercy, and praise Him.*"

The reactions of Moses.

The people wept in the door of their tent. Purposely were they making an open show of their tears, so that Moses could see as well as hear them weep. He knew the cause of their agitation. The notice that the anger of the Lord was greatly kindled is immediately followed by the statement, "*and it was evil in the eyes of Moses.*" So the text reads in the original. This raises the question what Moses regarded as evil, the kindling of the Lord's anger or the carrying-on of the people? The latter certainly. The madness of the people drove Moses to distraction, as is evident from the language that he allowed to pass over his lips in addressing the Lord, "*Wherefore hast thou afflicted thy servant? and wherefore have I not found favor in thy sight, that thou layest the burden of all this people upon me? Have I conceived all this people? Have I begotten them, that thou shouldest say unto me, Carry them in thy bosom, as a nursing father beareth the suckling child, unto the land which thou swarest unto their fathers? Whence should I have flesh to give unto all this people? For they weep unto me, saying, Give us flesh, that we may eat. I am not able to bear all this people alone, because it is too heavy for me. And if thou deal thus with me, kill me, I pray thee, out of hand, if I have found favor in thy sight; and let me not see my wretchedness.*"

This language forms a prayer, but a prayer that was sinful. Let us consider the facts in the case. It was as Moses said. The Lord had laid the burden of all this people upon him. That Moses was not exaggerating is plain from the Lord's reply, "And they (the seventy men of the elders of Israel) shall bear the burden of the people with thee." Here the Lord indirectly declares that He indeed had laid upon Moses the burden of "this people".

And now every man stood in the door of his tent wailing in his ears for flesh. Their demand impressed him as being amazingly stupid and unreasonable. Were they utterly unwilling to consider that they were demanding of him the impossible? "Whence should I have flesh to give to all the people", he asked. What has come over them? Were they seeking occasion against him? It seemed not to occur to him that with God all things are possible.

Their doing formed for Moses a most severe trial. Did he endure? Not as he should have. It was a sinful speech that he poured in God's ears. He said to God in effect, "When thou placed this people in my care, thou didst me evil. Thy doing betokened that thou wert ill-pleased with me and wert bent on afflicting my soul. Take back this people, I implore thee. They belong not to me but to thee. For thou didst conceive and beget them, not I. Was it then right of thee to place them in my bosom? Take back what is thine. The weight of it—the burden of this people—is crushing me. If the only condition on which thou wilt prolong my life is that I continue to father this people, then kill me, I beseech thee". Such is the thrust of his complaint. The shepherd disowns his sheep, the father his children. How plain that Moses as mediator was but a type, a shadow.

Moses was in a sinful mood. And in this mood he despised his calling and reproached God for having sent him. So bitter was he at that juncture that he preferred death above life. Such was the affect of their vile doing upon his soul. Such was his reaction to their doing. And this reaction was sinful. It betokened carnal anger, yet not anger so much as profound disgust, unspeakable anguish of soul, utter depression bordering on despair. What was he to do with such a people—a people so unreasonable, so contrary, so impudent, so stiff-necked. What to do? Love them, bless them, and pray for them. But of this he was incapable at that juncture, as he stood not in his faith. Their perversity of mind and heart had thrown him off spiritual balance, so that he had lost his equilibrium. He was not weighing words, while sobbing out his heart to God. He could not. The emotional strain under which he labored was too great. But this did not excuse that speech of his. Yet the people had greater sin. Their wicked and senseless complaining had confused his soul and completely disordered his reason.

And the Lord? Without in the least condoning the sin of His servant, He pitied him in his anguish and bore with his weakness.

In countering the riotings of sin in himself and in others, the believer, who stands in his faith, groans in his spirit and is troubled. Troubled is he out of love of God, on account of the consideration that all sin is a transgression of God's holy will. But a man may also groan merely on account of the consideration that wrongdoing in others disadvantages him and forms an attack upon his person. All such groaning is not in the spirit but in the flesh. What then was the character of Moses' anguish of soul, of his perturbation? Though there must have been an element of true goodness in it, yet it was largely sinful. "Have I conceived all this people. . . . that thou shouldest say to me, Carry them in thy bosom? . . . And if thou deal thus with me, kill me, I pray thee." This certainly is not the language of true love but of carnal self-pity. Moses' great grief was that the people could be so unreasonable as to be wailing in *his* ears for flesh. And when the Lord let it be known that *He* would answer their cry, Moses replied, "The people among whom I am are six hundred thousand footman; and thou hast said, I will give them flesh, that they may eat a whole month. Shall the flocks and the herds be slain for them? Or shall all the fish of the sea be gathered together for them, to suffice them?" This is not the language of faith but of scepticism. The task of providing all those wailing Israelites with flesh seemed to Moses to be one too great even for God. Moses had again uttered words that merited censure. This time he had almost spoken profanely. Attend to the Lord's reply, "Is the Lord's hand waxed short? Thou shalt see now whether my word shall come to pass unto thee or not."

Moses, it is plain, had been sinfully perturbed by their murmurings. It shows, that, however high the spiritual level upon which he dwelt might have been—and this level was high—and however close his fellowship with God, he too had daily to contend with the flesh and its works. And how could it be otherwise if even the holiest of men—and such a man was Moses—have in this life only a small principle of true obedience and thus continue to lie in the midst of death until the moment of their translation.

However, we must be more definite in explaining how Moses could be so thoroughly upset, so perturbed—sinfully perturbed—by their complainings. Mention has already been made of the burden of the people, by which is to be understood the aggregate of all the people's spiritual and physical needs and requirements in the wilderness. The people had to be fed and clothed, instructed in the law of Jehovah their God, trained to walk in the way of His precepts, encouraged when disheartened, comforted when depressed in spirit, admonished and rebuked when dissatisfied and com-

plaining because of their trials, shielded against the wrath of God that they might not be destroyed when corrupting their way before Him, led thru the wilderness, given the victory over their adversaries, and safely brought to the promised land of their abode. This was the burden of the people. And it included their rebellions and murmurings, in a word, all the expressions of their carnality. What a burden! And the whole of it the Lord had laid upon Moses. He had actually placed this people in his bosom that he might carry it as a nursing father beareth a suckling child. By this burden Moses, such was his complaint, was being crushed. What was the reason? He failed to cast his burden upon the Lord as he should.

Let us try and understand Moses' shortcomings. The Lord had actually laid "this people" in his bosom. But as lying there, they were still reposing in the everlasting arms of Jehovah their God. It was He who was caring for them. He gave them bread, caused the rocks of the wilderness to yield their water, that they might drink; preserved their raiment, so that it waxed not old upon them; kept their foot, so that it did not swell (Deut. 8); created in His choosen ones a new spirit, so that they feared Him; binded His laws upon their hearts, so that they walked in the way of His precepts. It was He who was leading them to their destination and sustaining them in the way. It was His Angel who was encamped around about them. It was He who was their sun and their shield. These were works which He only could perform. For Moses to cast his burden upon the Lord was for him to acknowledge, to confess as moved by faith that these works formed a burden that the Lord alone could bear. And he did acknowledge this, to be sure. Yet the way he reasoned, while the people were crying for flesh, betokens that the thought had taken root in his soul that it was for him to answer that cry. "Whence," said he, "should I," mark you, "I have flesh to give unto all this people? for they weep unto me, saying, Give us flesh, that we may eat." True, the people wept unto him. But why should that have so disquieted him? Was there no God in Israel? Moses' fault was that for the moment he had assigned to himself a task that was not meant for him, that he imagined that his carrying "this people" in his bosom was supposed to consist in his doing the Lord's work. So realizing his human limitations, the cry of the people completely upset him.

But what was properly Moses' burden? What was his task? To intercede for "this people" in love, bear them on the wings of prayer, to stand in the breach, give them God's word, and continually sanctify God before their eyes. This was Moses' calling. It constituted *his* burden in the proper sense. Now it was a stiff-necked people, whom he was called upon to carry in his bosom, that is, to love, cherish, shield with his

prayers, instruct and lead. And he, himself, was a sinful man, by nature devoid of love, thus altogether incapable of bearing with them in their sins and weaknesses. His casting his burden upon the Lord would then have to consist in his realizing and confessing that, whereas it is God who worketh in His servants both to will and to do, his, Moses' burden was properly God's, and that therefore God would have to sustain him by His grace continually, if he, Moses, was to stand up under his burden. It is apparent, however, that at the time of their wailing for flesh, Moses was not mindful as he should have been of his need of the sustaining power of God. For the murmuring of the people so aggravated his soul that, instead of interceding for the people, he, in his great vexation of spirit, actually cast them from him in his mind and thereupon besought the Lord to free him through death of his responsibilities. It is clear that he had not braced himself in the Lord for this crisis. So, when it came, it found him not as prepared as he should have been. The result was that his soul was thrown into confusion. Great was his anguish. And it was this anguish, this perturbation, and thus not properly his burden that formed his affliction and that was crushing him. When faith flowers, God's burden does not oppress. It is only when faith weakens, that this burden of His takes on weight and becomes unbearable.

The Lord, as was said, bore with the weakness of His servant. He placed at Moses' side seventy assistants. He instructed Moses to gather to Him seventy men of the elders of Israel, whom he, Moses, knew to be elders of and officers over the people; and to bring them to the tabernacle of the congregation, that they might stand there with him, adding that He would come down and talk with Moses and would take of His Spirit and put it upon them, that they might bear the burden of the people with him. When the Spirit rested upon the elders, they prophesied, and did not cease. By Spirit is certainly to be understood the Holy Spirit, thus the Spirit of wisdom and understanding, of zeal of God's house, of holy ecstasy, of love of God and His word and promises, of patience, of meekness, of power to endure and to bear the reproach of Christ. This Spirit was put upon them. As a result, they prophesied, that is, by word of mouth praised God, declared His works, blessed His name in the audience of the people, exhorted to obedience, gloried in His promise. And they prophesied under impulses so powerful that they did not cease. So it is recorded. The meaning is, no doubt, that the prophetic gift remained with them. So were these men qualified to bear with Moses the burden of the people, which they did through the example they set, through their walk of life among the people, through their enduring with him the contradiction of sinners and in various other ways.

The sacred narrator goes on to tell that two of the seventy elders, instead of collecting with the others at the tabernacle, remained in the camp and that also upon them the Spirit rested with the result that they prophesied in the camp. A young man, perceiving this, ran and told Moses. Joshua, the son of Nun, hearing what was reported, advises Moses to forbid the two men, who were prophesying in the camp. His concern no doubt was that these two elders would contend that, whereas they had not collected with the others at the tabernacle, they had received the Spirit independent of Moses and that, in agreement with their contention, would bring themselves forward as Moses' equals instead of his assistants. Moses puts Joshua at ease with the words, "Enviest thou for my sake? Would God that all the Lord's people were prophets, and that the Lord would put His Spirit upon them." Then all Moses troubles would end.

G. M. O.

The Book Of Daniel

Having been compelled to seal the mouth of the den of lions, into which Daniel had been cast, the king, with a heavy heart returned to his palace, which by his order is converted into a house of gloom. He refrained from calling for his musicians. The solitude of death filled the palace. The king retired to sleep but sleep went from him. Early dawn found him at the den. Against hope, and with a lamentable voice he cried out his inquiry into the darkness of the den whether Daniel's God had been able to deliver him from the lions. There was actually an immediate response: "O king live forever". Daniel lived! Daniel now goes on to speak. He describes his deliverance to his innocence and to his obedience to his God. The king is elated beyond measure. Daniel is lifted up out of the lion's den. The decree now strikes at the plotters. By order of the king they are thrown as food to the lions, together with their wives and children.

Then the king wrote and published a decree in which he ordered all men to tremble before Daniel's God Who is living, and whose kingdom shall be to the end as is evidenced by His signs and wonders.

Prophetic Division. First Vision.

It was seen in the first year of Belshazzar, king of Babylon. The prophet sees coming out of the sea four beasts: a lion with eagle's wings, and with a man's heart; a bear with three ribs in his mouth between his teeth; a leopard with four wings upon his back and four heads; a fourth beast, strong and exceedingly terrible. It had great iron teeth with which it devoured, broke and stamped. It was diverse from

all the beasts in this that it had ten horns. In the place of three of these horns, plucked up, the prophet saw coming up a little horn with eyes, and a man's mouth set against heaven. To each of these beasts was given dominion to destroy in agreement with their weapons for destruction.

Thereupon the prophet saw one who he calls the ancient of days with white garments and hair like unto pure wool. To the flame which issued from his throne the slain body of the beast, with the little horn, was given. Also the rest of the beasts lost their dominion, yet their lives were prolonged for a season. Then to one like the Son of Man who came to the Ancient of Days was given dominion and a kingdom.

As to the interpretation, the four beasts are four kings, but the kingdom shall be taken by the saints.

Second Vision.

In his vision the prophet saw a ram with two horns of unequal length. The longer of the two came up last. The animal was seen to push in all directions as it pleased him and thus to become great. Next, he saw a goat coming from the West with a horn between his eyes which smote the ram, broke his horns, and trampled him under foot. When the goat had waxed mighty his great horn was broken. In the place of it came up four other horns each growing in one of the four directions. And out of the one of the four horns came forth a little horn that also waxed great in all four directions. One of these horns even reached to heaven and cast down some of the hosts there and trampled them under foot. He even enlarged himself against the prince of hosts, removed the daily sacrifice and destroyed the temple. By the hosts that were given him he cast down the sacrifice because of its transgression and cast down the truth to the ground. The prophet now hears one saint say to another that the desolation will be prolonged for 2300 days and that thereupon the sanctuary would be cleansed.

The meaning of the vision was made known to Daniel by the angel, Gabriel. The ram with two horns signified the kings of Media and Persia; and the goat, the king of Greece whose great horn stood for its first king. This king would be destroyed. From his ruins would rise four kingdoms but not in his power, not in the power of the dethroned king. The four kingdoms in turn after having filled their measure of iniquity would be destroyed by a king of fierce countenance, with amazing powers of destruction. He shall magnify himself in his heart. The height of his profanity will be reached when he shall set himself against the Prince of princes, by whom he shall be destroyed. After the vision, which he could not understand, Daniel was sick for days.

Daniel learns from the prophecy of Jeremiah that the exile would last 70 years. As the mouthpiece of

the elect remnant, Daniel engages in a confession of sin, consisting, so he declares, in rebellion and in departing from the Lord's precepts and in the refusal to hearken unto the Lord's prophets. To his people belong, as a result of their apostacy, confusion, but to the Lord, mercy and compassion and forgiveness. The Lord, so the prophet continues, has realized his threatening word in bringing upon the apostate people all the evil predicted by Moses. The Lord did so because He is righteous. The prophet thereupon pleads with the Lord to let His anger be turned away from the city of Jerusalem, His holy mountain and to cause His face to shine once more upon His sanctuary.

Having done with praying, the angel Gabriel informs Daniel that in answer to his supplication he was sent to explain to him the meaning of the vision. The seventy weeks were determined upon the people to make an end of sin and to introduce (inaugurate) an everlasting righteousness. The time intervening between the commandment to rebuild Jerusalem, and the appearance of Messiah shall be seven weeks and sixty-two weeks and one week, together seventy weeks. The Messiah shall be cut off and the city together with the sanctuary shall be destroyed with the princes of the people. The end shall be with a flood and there shall be desolation to the end of the war. The covenant shall be confirmed with many for one week by the Messiah. In the midst of the week, he shall cause the desolation to cease and make it desolate for the abomination even to the consummation and what was determined shall be poured upon the desolation.

Third Vision.

Of this vision Daniel has understanding. The vision came to him after he had been fasting for three weeks. In the 24th day of the month, when standing by the river Hiddikel, Daniel saw a man clothed in linen, with loins girded with gold, with a body like beryl, with a face that had the appearance of lightning, with eyes as lamps of fire, with arms and feet like polished brass, and with words like the voice of a multitude. The spectacle left Daniel without strength and reduced his comeliness unto corruption. When he heard the voice of words, he was in deep sleep, lying with his face toward the ground. While in this posture, a hand touched him and set him upon his knees and his palms and bade him to attend to the words that were spoken. The voice further bade him not to fear as he had set his heart to understand. In response to the chastening of self, God had sent the speaker to him. He, the speaker, had been withstood by the king of Persia for twenty days. In the struggle he had been aided by Michael, one of the angelic chiefs. He now descended to Daniel to make him understand what shall befall his people in the later days. When he had done speaking, Daniel sank to the ground mute. His

lips were touched by one like the Son of Man so that he could again speak. Daniel now complains that the vision has occasioned him sorrows and sapped his strength. That he could not therefore talk to the Lord. The prophet however was again touched by one having the appearance of a man. As a result of this touch his strength, that he could not therefore talk to the Lord. The voice now informs the prophet that he will return to fight with the king of Persia; that when he is gone forth, the king of Greece shall come and that there will be none that will stand by him but the angelic Michael.

The league and conflict of the kings. The tyranny of the Romans.

The voice continues to say to Daniel that he had strengthened Darius the Mede. Further, Persia would have three kings, followed by a fourth, of surpassing riches and strength by which he would institute a general insurrection against Greece. Thereupon a king of great might shall arise who will do as he pleases, but his kingdom will be broken and divided toward the four directions by others beside those of his own dominion. The king of the Southern division will come into the possession of great dominion. There will be an alliance between the king of the south and the north effected by the daughter of the kingdom of the south. Out of the branch of her roots shall arise one with a great army and prevail against the kingdom of the North and carry its gods and its great wealth to Egypt. Thereupon the king of the South shall return to his dominion. The war between the North and South kingdom will continue and finally issue in the subduing of the king of the South by the king of the North. But against the king of the North shall come another one who shall do as he pleases. He shall turn his face to the isles and shall take many. But a prince shall cause his reproach to cease. Then he shall return to the stronghold of his own land. There he shall stumble and fall and be no more.

Then shall stand up in his estate a raiser of taxes in the glory of his kingdom, but shall be destroyed. In his stead shall stand up a vile person to whom they shall give honor. He shall obtain his kingdom by flattery. He shall be successful in his military exploits. He shall deal deceitfully with his allies. He shall invade peaceful and fertile places and practice great cruelty upon the people. He shall attack the king of the South. The latter will rise in defense of his kingdom, but shall not stand. His army shall be slain, and his own people shall conspire against him and he shall be destroyed. The king reigning in his stead shall ally himself to the king of the North. Together they shall sit at one table and devise mischief which shall be brought to nought. The king of the South shall return to his land laden with riches. He

shall dis-hallow the holy covenant. At the appointed time he shall again return to the North bent on robbery. He shall not however, carry out his design for another power shall come against him. He shall therefore return in great vexation of spirit and vent his spite on the holy covenant in conjunction with the apostates of his realm. He shall pollute the sanctuary of strength and remove the daily sacrifice; but the people of God shall be strong.

The king of this new power shall do as he pleases according to his will. He shall exult himself and magnify himself above every god, and shall speak marvelous things against the God of every god. He shall honor the god of forces. A strange god he shall acknowledge and increase with glory; but eventually the king of the South and North shall push against him and come against him like a whirlwind. Edom and Moab and the chiefs of the children of Ammon shall escape out of his hand, but the land of Egypt shall not escape. Over Egypt and its treasures he shall have power as assisted by the Lybians and the Ethiopians. He shall be troubled however by tidings from the East and from the North. Agitated he shall go forth and destroy with great fury and plant his rule between the seas. In the end he shall come to nought.

There shall be a time of trouble such as never was since the beginning of time. But Michael, the defender of God's people shall stand up to deliver them. The dead shall arise, some to eternal life and some to everlasting contempt. The just shall shine as the brightness of the firmament.

Daniel is instructed to shut up the words and to seal the book even to the time of the end. Then Daniel saw and heard one on one side of the river ask the man clothed in linen on the other side of the river how long it would be to the end of these wonders. And the answer came back that when God shall have done scattering the power of the holy people all these things would be accomplished. But Daniel, though he heard, understood not; and therefore asked what would be the end of these things. Daniel is told to go his way, for the words are closed up and sealed until the time of the end. Many shall be purified by trial but the wicked shall do wickedly and none of them shall understand. From the time that the daily sacrifice shall be taken away, and the abomination that maketh desolate set up, there shall be 1980 days. Daniel is again told to go his way until the end be, and further that he shall rest and stand in his lot at the end of days.

Israel was in exile. During and immediately preceding this crisis the Lord raised up prophets to speak in His name both to the Gentiles and to His people. The four great prophets of this time were Isaiah, Jeremiah, Ezekiel and Daniel.

All the prophets had in the main one task to perform; namely, to comfort God's people in affliction and

prepare them for great crises. They did so by their messages. These various messages have in common that they all foretell: 1. The destruction of the wicked, the oppressors of God's people. 2. The deliverance of God's people through the destruction of the wicked. 3. The triumph of Jesus Christ and the appearance of His eternal kingdom in which God is all and all.

Though all these messages are fundamentally alike, each has its peculiarity which sets it off from the other. This difference has to do with fulness of exposition and with the application of what is fundamental. Differing times, circumstances and conditions necessitated from the very nature of things differing advice, counsels, and exhortations.

G. M. O.

IN MEMORIAM

Op den 7den Maart is een onzer getrouwe leden,

MRS. J. HOKSBERGEN, Sr.

zacht en stil in haar Heiland ontslapen.

Onze bede is dat de Heere de familie mag vertroosten door Zijne Geest en genade en ons allen doen uitzien naar dien dag waarin Hij in heerlijkheid terug brengen zal, die in Hem ontslapen zijn.

Namens de Vrouwen Vereeniging der
Hull Protestantsche Gereformeerde Kerk.

Ds. A. Cammenga, Pres.

Mrs. G. Blankespoor, Secr.

Hull, Iowa.

PRAYER

Lord, teach us how to pray aright,
With reverence and with fear;
Though dust and ashes in Thy sight,
We may, we must draw near.

Give deep humility; the sense
Of godly sorrow give;
A strong desiring confidence
To hear Thy voice and live.

Patience, to watch, and wait, and weep,
Though mercy long delay;
Courage, our fainting souls to keep,
And trust thee, though thou slay.

Give these, and then thy will be done;
Thus, strengthed with all might,
We, through Thy Spirit and Thy Son,
Shall pray, and pray aright.